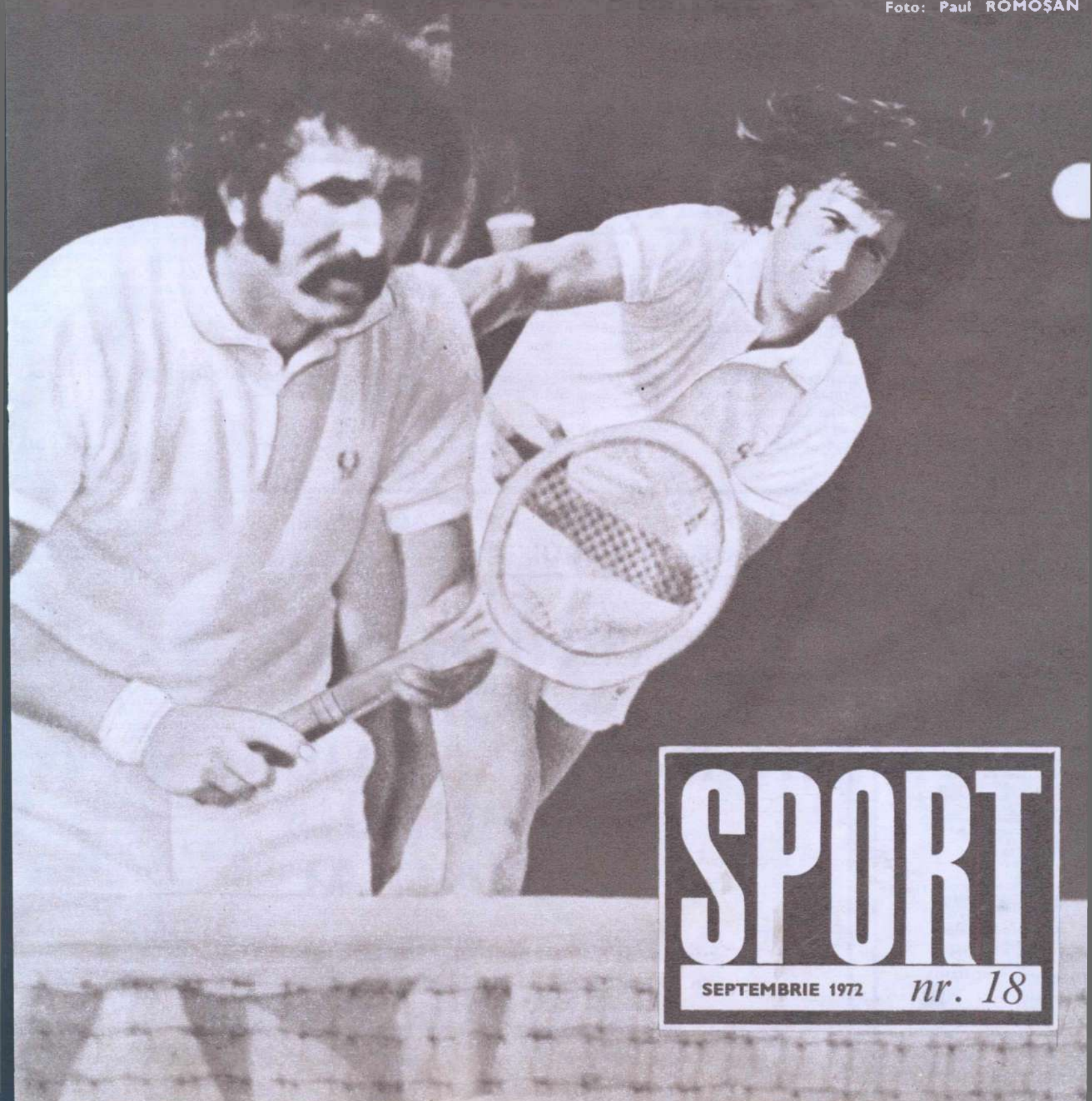

LIE NĂSTASE și ION ȚIRIAC ansează atacul decisiv pentru cucerirea CUPEI DAVIS

ÎN INTERIOR

*Prezentarea protagoniștilor români și americani
ai finalei de la BUCUREȘTI (13—15 octombrie)*

Foto: Paul ROMOȘAN

SPORT

SEPTEMBRIE 1972

nr. 18

Davis Cup

ORA MARELUI TENIS

PROLETARI DIN
TOATE ȚĂRILE.
UNIȚI-VĂ!

SPORT
2,50 lei

Nr. 18 (329)

SEPTEMBRIE

1972

ANUL XXV

REVISTĂ
ILUSTRATĂ
BILUNARĂ
EDITATĂ DE
CONSILIUL
NAȚIONAL
PENTRU
EDUCAȚIE
FIZICĂ ȘI SPORT
DIN
REPUBLICA
SOCIALISTĂ
ROMÂNIA

Secretar general
de redacție
DIMITRIE
CALLIMACHI

Prezentarea artistică
MIRCEA PATRICHI

Prezentarea tehnică
GHEORGHE DEDIU

Redacția și administrația:
str. Vasile Conta 16,
București-22, Sectorul 1.
Telefoane:
11-91-13 și 11-10-05.
Abonamentele se fac
la toate oficiile postale
din țară, iar în intrprinderi
și instituții
prin difuzorii voluntari.
Costul abonamentului:
3 luni — 15 lei;
6 luni — 30 de lei;
1 an — 60 de lei.

Revista se tipărește
la Combinatul Poligrafic
«Casa Școlii».

Abonamentele pentru
străinătate, prin:
«LIBRI», P.O.B. 134-135
telex 225
București — ROMÂNIA

43 806

Un mare scriitor care iubea sportul, dar nu înțelegea tenisul, l-a numit cândva «dans trist la ora ceaiului»... Pentru Henry de Montherlant, fost alergător și fotbalist, autorul «11-lui în fața porții de aur», tenisul putea părea monoton doar fiindcă atunci, la începutul anilor '20, el era un apanaj al protipendadei, metodă pentru a alunga plictisul după-amiezei celor ce lincezeau opulenți și inactivi.

I-a simțit mai bine farmecul mișcării și fondul bogat în valori un alt corifeu al artelor, dansatorul de legendă Nijinsky. În 1924, el montează la Grand Opera din Paris baletul său «Tennis» și obține un imens succes de public. Era, de fapt, oglindirea ascensiunii nestăvilite pe care o trăia atunci sportul cu racheta, această formă modernă a unui joc străvechi. Venise «moda» tenisului și ea avea să cunoască, pe continentul nostru, doar puncte de vîrf sau scăderi trecătoare, dar niciodată dispariții, pînă în zilele noastre. Azi, milioane de oameni joacă tenis, pe toate continentele.

Cui i se datora «explozia» tenisului, de atunci? Francezii spun — și poate au dreptate — că inspirația provine de la o femeie. Nici nu putea fi altfel. Muza era o mare campioană, prima europeană învingătoare la Wimbledon, neuitata Suzanne Lenglen. Se născuse într-o suburbie a Parisului, la 29 mai 1899, iar două decenii mai târziu triumfa în fief-ul tenisului britanic. A doua zi, sau aproape, Franța întreagă era cu racheta în mînă. Și de la neașemuita Suzanne porni firul aurit pe care aveau să meargă, mai târziu, alți celebri compatrioți ai săi. «Cei 4 muschetari» — Jean Borotra, Henri Cochet, René Lacoste și

«Toto» Brugnon — primii reprezentanți ai vechiului continent (Anglia considerîndu-se în «splendidă izolare») care aduceau Cupa Davis de dincolo de Atlantic. Din 1927 și pînă în 1933, gloriosul trofeu, însemnul suprem al măiestriei în tenis, și-a avut reședința pe pămînt francez.

De ce scriem toate acestea? Ne veți scuza eventualele reluări ale motivelor cunoscute, dar ele își au similitudini pregnante, astăzi. O țară întreagă se pasionează pentru zborul mingilor albe și trăiește un eveniment înscris cu majuscule în fruntea coloanelor presei. Interesul enorm pentru tenis pe care-l cunoaște România, în aceste zile, se datorează, în măsură covârșitoare, unui fiu al ei. Este Ilie Năstase, acest mare campion al rachetei, care de cîțiva ani culege victorie după victorie pe terenurile de tenis ale lumii. Una din ultimele l-a încununat cu laurii unuia din marile turnee «clasice», Forest Hills-ull!

Acum, alături de Ion Țiriac, cel ce i-a fost neobosit precursor și dascăl, încearcă această performanță excepțională. Readucerea Cupei Davis în Europa, după un interval de 35 de ani, atunci cînd au deținut-o — ultima oară — «britonii» lui Fred Perry, înainte de a o ceda yankeilor lui Don Budge. Am citat numai nume mari din tenis, fiindcă este ora numelor mari. Și a marilor consacrați.

Fie ca ea să ne aducă și splendida victorie la care visăm cu toții.

Radu VOIA

NEOBOSITUL DRUM AL «SALATIEREI» DE-A LUNGUL ANILOR

TENISMENII ROMÂNII ÎN PRIM PLANUL «TOPULUI» MONDIAL

DAVIS-cupmanii noștri pentru a treia oară
în finala celebrei competiții

(urmare din numărul trecut)

Suspendatul timp de șase ani (1940 — 1945), din cauza războiului, cursa pentru «Salatiera de argint» se reis în 1946, cînd, Australia, deținătoarea trofeului, întâlnește în finala celei de a 35-a ediții vechi și puternică rivală, echipa Statelor Unite. Americanii, dispunînd de o nouă garnitură, care avea să se anunte la fel de redutabilă ca și team-urile care au precedat-o, reduceau «Cupa Davis» la locul ei de baștină. Peste ocean începuseră să strălucască noi stele: J. Kramer, F. Schroeder, în timp ce formația cangurilor cuprindea alături de veteranul Bromwich pe debutantul Paile.

Alte trei ediții revin tot americanilor în rîndurile cărora va mai evolua pe lângă cei amintiți și R. Gonzales.

În acest interval, să ne oprim puțin la anul 1948 care aduce revenirea reprezentativei României în competiție. La București, în fața remarcabilei echipe a Franței, Gheorghe Viziru și Cristea Caraliuș sînt pe punctul de a înregistra o performanță senzațională. După prima zi, România conduce cu 2-0 (1), prin victoriile înscrise de Viziru și Caraliuș împotriva reputaților Destremcau și, respectiv, Bernard. Dar, următoarele trei partide revin oaspeților și spectatorii prezenți în tribunele de la Doherty (unde se află astăzi terenurile «Tennis Clubului București») încearcă o mare dezamăgire. E drept însă, românii avuseseră și neșansă. Bolnav,

ILIE NĂSTASE

Născut la 19 iulie 1946, la București. Face parte din clubul Steaua la a cărei secție a început să practice tenisul sub îndrumarea antrenorului Constantin Chivaru.

A debutat în «Cupa Davis» în 1966, la Roland Garros, împotriva Franței.

A câștigat nenumărate turnee internaționale printre care: Forest Hills (1972), Roland Garros (1970) la dublu alături de Ion Țiriac, Wimbledon (1970 și 1972) la dublu mixt, împreună cu Rosemary Casals (S.U.A.), turneul campionilor de la Paris (1971) și a fost finalist la Roland Garros (1971) și Wimbledon (1972), ambele la simplu. În prezent Năstase este lider în Marele Premiu F.I.L.T.

Este maestru emerit al sportului și de trei ori declarat cel mai bun sportiv al țării (1969 - 1970 - 1971).

STANLEY SMITH

Născut la 14 decembrie 1946, la Pasadena (California).

Debut în «Cupa Davis»: 1968. A jucat de patru ori în Challenge-round, când a câștigat patru meciuri de simplu și trei de dublu. A pierdut o singură dată, la dublu, alături de Van Dillen, anul trecut, în fața perechii române Ilie Năstase - Ion Țiriac.

Clasamente anterioare pe lista celor mai buni jucători americani: 14 (1965), 11 (1966), 7 (1967), 3 (1968), 1 (1969), 2 (1970), 1 (1971).

Învingător în turneele de la Forest Hills (1971) și Wimbledon (1972) și finalist la Wimbledon (1971).

ION ȚIRIAC

Născut la 9 mai 1939, la Brașov, unde a început să joace tenis.

A debutat în «Cupa Davis» în 1959, la București, împotriva Noii Zeelande.

Ion Țiriac a devenit campion mondial universitar și a ieșit învingător în campionatele internaționale ale Poloniei, Cehoslovaciei, Elveției, Austriei, Indiei de est. Împreună cu Ilie Năstase, el a câștigat proba de dublu a campionatelor internaționale ale Franței de la Roland Garros (1970).

Tenismanul român a fost și un excelent jucător de hochei pe gheață, făcând parte din reprezentativa țării la campionatele mondiale din 1961 și Jocurile Olimpice din 1964.

Este maestru emerit al sportului.

HAROLD SOLOMON

Născut la 17 septembrie 1952 la Washington.

A debutat în «Cupa Davis» anul acesta. El a obținut o victorie extrem de prețioasă în dauna lui Gisbert, în semifinalele «Cupei Davis» de la Barcelona: S.U.A.—Spania 3-2.

Încheie lista primilor zece jucători americani pe 1971, el fiind cel mai tânăr.

Nu figurează în alte clasamente anterioare la simplu sau dublu. Prezența lui s-a făcut remarcată în concursuri, abia, în ultimii doi ani, când a înregistrat o ascensiune vertiginoasă.

ERIK VAN DILLEN

Născut la 21 februarie 1951 la San Mateo-California.

În Challenge-round a jucat o singură dată, în 1971 când împreună cu Smith a pierdut în fața lui Ilie Năstase și Ion Țiriac.

Anul trecut figurează ca Nr. 1 pe tabelul celor mai bune cupluri din S.U.A., alături de Smith și Nr. 2, cu Clark Graebner.

Ca junior, a fost singurul jucător la această categorie de vîrstă care a câștigat cele patru titluri ale țării (12-18 ani).

Clasamente anterioare pe lista celor mai buni jucători americani, la simplu: 16 (1968), 13 (1969), 11 (1970), 6 (1971).

THOMAS GORMAN

Născut la 19 ianuarie 1946 la Seattle-Washington.

Clasamente anterioare pe lista celor mai buni jucători americani: 31 (1966), 24 (1967), 12 (1968), 14 (1969), 6 (1970), 4 (1971).

La ultimele patru ediții ale turneului de la Wimbledon, Gorman, a obținut următoarele rezultate: 1969: a pierdut în turul I la Ilie Năstase, în cinci seturi; 1970: a ajuns în optimile de finală unde a fost eliminat (în patru seturi) de australianul Ken Rosewall, finalistul competiției; 1971: a intrat în semifinale, fiind învins de Smith; 1972: eliminat în optimile de finală de Ilie Năstase (în patru seturi).

Arnulf Schmidt nu putuse evolua la dublu împreună cu Caralulic. Următoarea noastră apariție în «Cupa Davis» avea să se producă abia după nouă ani.

Între timp, duelul americano-australian pentru supremația în sportul alb continua cu o mare fervoare. Noua promoție a tenismenilor de la Antipozii urcă vertiginos în ierarhia mondială și «Salatierii» traversează oceanul Pacific pentru patru ani (1950-1953). Învingătorii dispun de un trio care va deveni celebru: Hoad, Rosewall și Sedgman, în timp ce americanii conțesează pe Schroeder (vîrsat a început însă să-și spună cuvîntul), Trabert și Seixas, ultimul într-o vîdii ascensiune.

Challenge-round-ul următor (1954), desfășurat între aceleași formații la Sydney, oferă o întrecere extrem de dîră, încheiată cu victoria la limită a echipei S.U.A. Fără acest eșec, Australia ar fi egalat suita succeselor team-ului advers (șapte consecutive: 1921-1926) pentru ca apoi, tot Hoad, Rosewall (1955-1956) și compatrioții lor M. Anderson și A. Cooper (1957) să termine biruitori. Începuse și epoca de glorie a faimosului câmpion ne-jucător al echipei australiene, Harry Hopman, care a stat la cîrmă reprezentativii timp de 20 de ani neîntrerupși (1950-1969).

În 1958 însă, când tenismenii din țara cangurilor erau la fel de siguri pe victorie, trofeul revine echipei S.U.A., avînd ca portdrapel pe îndoperuanul

Alejandro Olmedo, surprinzător învingător asupra lui Anderson și Cooper. A fost și ultima evoluție a celor doi australieni la rîndurile jucătorilor simaculati, ei trecînd apoi la profesionalism.

Peste un an numai, cu o echipă complet schimbată (Fraser, Laver, Emerson), tenisul de la Antipozii își revine marșul victorios, cucerind de patru ori la rînd (1959-1962) prețiosul trofeu. La ultimele trei ediții însă, adversarii australienilor n-au mai fost americani, ci italienii (cu Pietrangeli și Sirois), de două ori și mexicanii (Osuna și Palafox), o dată.

Pe parcursul perioadei amintite vom nota în mod special anul 1959, punct de plecare extrem de important pentru evoluția viitoare a tenisului românesc.

ȚIRIAC — DESCHIZĂTORUL DE PÎRTIE

După o absență de nouă ani, în 1957 echipa noastră, alcătuită—de data aceasta—din Gheorghe Vidra și Cornel Zăcopceanu (la simplu), reîntre în marea competiție, dar fără succes. La București, Austria (cu Haber și Saiko) câștigă net: 5-0. Încă un an de pauză și în 1959 tenisul românesc reușește să treacă, în sfîrșit, pragul mult așteptat, două tururi (usual mai fusesse depășit cu 31 de ani în urmă). Mai întîi, România (frații Viziru și Constan-

tin Năstase, fratele supercampionului de mai tîrziu) elimină, la Cairo, formația Egiptului, cu 3-2. În turul doi sistem gazde primind vizita redutabililor jucători neozelandezi. Prezentăm în fața fileului de la Progresul pe frații Viziru la dublu și pe Gheorghe Viziru și Ion Țiriac la simplu. La 2-2, debutantului Țiriac, în vîrstă de 20 de ani, îi revine greșit misiunea de a-l înfrunta pe experimentatul și valorosul jucător Mark Otway. Românul își înfrînge emoțiile și cu o putere de luptă puțin obișnuită, îl cucerește o victorie eclatantă. România învinge astfel Noua Zeelandă cu 3-2 și se califică, pentru prima oară, în turul al treilea. Viitorii noștri adversari sînt însă excelenți jucători francezi Robert Haillet și Pierre Darmon. Meciul are loc la Roland Garros și se pierde cu 0-5.

În pofida acestui rezultat viitorul echipei române apăsă totuși sub auspiciu favorabile. Pe firmentul tenisului nostru se înscrisă cu majuscule numele lui Ion Țiriac, un sportiv de anvergură, cel care avea să devină un adevărat deschizător al pîrtiei succesorilor de mai tîrziu. Dar pînă la afirmarea deplină mai erau încă ani de parcurs. Și nu au fost pușini. În drumul strălucit a marcat unele sușurări ca și destule coborîri. În 1960, la București, Polonia ne învinge cu 3-2, iar peste un an, meciul susținut tot acasă cu formația Republicii sud-africane care

și el pierdut cu 0-5. După zece ani de activitate Gheorghe Viziru se retrage și oficialii noștri sînt în căutarea unui partener pentru Țiriac. Sînt experimentate diferite formule. Cu Constantin Năstase, Petre Mărmureanu, Alexe Bardan, dar un coechipier de talia lui Ion Țiriac, ajuns la o cîrță valoare internațională, nu este încă găsit. Între timp, evoluțiile formației României continuă în «Cupa Davis»: 4-1 cu Israelul, dar și 0-5 cu R.F. a Germaniei (1962), 5-0 cu Elveția, dar și 2-3 cu Republica sud-africană (1963). Abia în 1966, după multe căutări, se adoptă o soluție curajoasă, introducerea în echipă a lui Ilie Năstase, aliat și el la vîrstă debutului lui Țiriac, 20 de ani. Un tînr plin de talent, cu o îndemnare cu totul neobișnuită. Totuși sistem eliminăși de Franța, în primul tur, la Paris, cu 4-1. Marele pas fusese însă făcut. Ilie Năstase va fi de acum nedespărțit de Ion Țiriac. Înt adversarilor lor le va fi din ce în ce mai greu să se opună acestor vajnici sportivi români, porniți umbră la umbră și urece treaptă cu treaptă spre vîrfurile piramidei tenisului mondial.

Să facem însă un scurt popos. Să ne reîntorcem în urmă cu trei ani și să pornim din nou pe itinerariul «Salatierii». Dejunții de australieni, «Cupa Davis» face calea întoarsă în S.U.A. învingîși nu mai dispunem decît de Roy Emerson, iar tînrul său partener, John Newcombe era abia la meciurile

NEOBOSITUL DRUM AL «SALATIEREI» DE-A LUNGUL ANILOR

(urmăre din pag. 3)

Doă dintre piesele de bază ale echipelor Statelor Unite și României, Stan SMITH și Ilie NĂSTASE, de a căror comportare poate depinde câștigarea sau nu a Cupei Davis.

inaugurale. În schimb, americanii sîniseră pe Charles McKimley, finalist (1961) și câștigător la Wimbledon (1963) și pe Dennis Ralston, ajuns finalist al Wimbledonului (1966) iar astăzi căpitan al reprezentativei S.U.A. care va juca la București.

Harry Hopman nu era însă omul care să se descurajeze. El pregătește în continuare echipa, îl înlocuiește pe Newcombe cu Stolle și în 1964 își ia revanșa. La Cleveland, australienii câștigă cu 3-2. Ei sînt prezenți încă de patru ori consecutiv în Challenge round adjudecîndu-și victoria în primele trei: cu Spania, în frunte cu marele Manolo Santana (1965 și 1967) și cu India (1966). Dar acest din urmă succes avea să însemne și «intelectul lebedei» pentru elevii marelui Hopman. Pierzînd cupa în 1968, nu vor mai reîntra în posesia ei. Pînă atunci însă ei deținuseră un adevărat record în materie: câștigaseră de 22 de ori celebra «Salatiere de argint». Doar anul trecut recordul a fost întrecut. După patru finale cucerite la rînd (1968: 4-1 cu Australia, 1969: 5-0 cu România, 1970: 5-0 cu R.F. a Germaniei, 1971: 3-2 cu România), formația S.U.A. a realizat un total de 23 de victorii. Performanța tenismenilor americani este suficient de elocventă, astfel că ori ce alte comentarii ar fi de prisos. De altfel, ultima pleiadă a marilor valori ale tenisului din S.U.A. este prea bine cunoscută: Arthur Ashe, Stan Smith, Cliff Richey, Frank Froehling, Clark Graebner, van Dillen, Tom Gorman, Jimmy Connors și revelația acestui an, tînărul de 20 de ani Harold Solomon. Cu cei mai buni dintre ei se vor confrunta la jumătatea lui octombrie, la București, Ilie Năstase și Ion Țiriac. Îndelungatei tradiții a tenisului de peste Ocean și valorii autentice a actualilor lui reprezentanți le vor fi opuse valorile similare ale celor doi admirabili sportivi români, forța lor excepțională de joc, spiritul cu adevărat de echipă care caracterizează acest tandem, atît de elocvist pretutindeni.

ILIE, MEZINUL ECHIPEI, ANUNȚĂ PE MARELE CAMPION

Trecuse abia un an de la alcătuirea noii echipe, și iată, în 1967, România elimină Belgia cu 4-1, după care, la București, formația gazdă este învinsă

doar în prelungiri de Spania, cu 3-2. Ce însemna echipa spaniolă în acel moment? Conduși de supercampionul Manuel Santana, jucătorii iberici a-înuseseră cu doi ani înainte în primul lor Challenge-round, iar după victoria obținută asupra României, team-ul spaniol reușea, din nou, să dispute marea finală. Țiriac îl învinsese pe Gisbert, iar Năstase a câștigat cu 6-0! primul set în meciul cu marele tenisman spaniol. A fost necesară o întreagă revărsare de energie, de folosirea tuturor «armelor» tehnice și tactice pentru ca el care cucerise cu un an mai înainte Wimbledonul să iasă învingător și la București, împotriva unui cvazu-debutant pe tărîm internațional. La 1-1, perechea Țiriac-Năstase câștigă. Deci, conducem cu 2-1. În continuare însă, Santana și Gisbert culeg punctele necesare.

În 1968, tenismenii noștri obțin două victorii facile, 4-1 cu Danemarca la București și 5-0 cu Norvegia la Oslo, dar anul următor este cel care va aduce cu adevărat consacrația tenisului românesc. După un start mai anevoios, 3-2 cu R.A.U., la București, Ilie Năstase și Ion Țiriac înscriu o suită de patru victorii în dauna Israelului (5-0), Spaniei, la Valencia (4-1), U.R.S.S. (4-1), India (4-1). Și iată-i pe Ilie Năstase și Ion Țiriac jucînd semifinalele «Cupei Davis», cu Anglia, în sanctuarul sportului alb, la Wimbledon, acolo unde primul concurs de tenis a avut loc în 1877: templul Wimbledonului, unde locurile în tribune se moștinesc din generație în generație, în funcție de arborele genealogic, ca în Camera Lorzilor. De 32 de ani era pentru prima oară cînd jucătorii insulari aveau șansa calificării în Challenge-round. Întreaga lume a tenisului se afla în plină eflerescență, iar publicul britanic, de obicei atît de reținut, manifesta semne de neliniște. Au fost trei zile de neuitat pînă cînd în seara de 16 august, într-o schimbă, vestea cea mare făcea înconjurul pămîntului: România eliminase Anglia cu 3-2 și avea acum dreptul să joace în Challenge-round, alături de S.U.A. 1-1 după prima zi (Țiriac le învins pe Cox, iar Stîllweil pe Năstase), 2-1 la capătul meciului de dublu (Țiriac și Năstase nu se dezmințeau în fața lui Stîllweil și Cox) și, în sfîrșit, 3-2, după ultimele două simpluri (Țiriac pierdea la Stîllweil, dar Năstase repurta o victorie electrizantă împo-

triva unui Cox complet dezorientat). Specialiștii și toți cei care aveau vreo tângeniți cu acest sport erau stupefiați. «Miracolul» românesc în tenis se produsese. Dar, momentelor de înmărmurire le-au luat apoi locul aprecierile în superlative la adresa celor doi așa si rachetei. Meciul decisiv s-a desfășurat la Cleveland, la jumătatea lunii septembrie. El a îndreptățit așteptările cunoscătorilor, cu toate că scorul final, a fost de 5-0 în favoarea gazdelor.

Team-ul american dispunea de doi jucători în mare formă, Ashe, doi ani la rînd nr. 1 în lume și Smith, campionul țării. În ciuda terenului neconvenabil pentru oaspeți (ciment vopsit în verde), jocurile s-au ridicat la un nivel remarcabil, Ilie Năstase și Ion Țiriac evoluînd deseori de la egal cu reputații lor adversari. Împotriva lui Smith, Țiriac a avut la un moment dat avanta: 2-1 la seturi, pierzînd în final cu 2-3. În fața aceluiași jucător american și Ilie a condus cu 2-0 la seturi și a beneficiat de patru meciobuzi în senul ultim. Presa, radio-ul și televiziunea ca și toți specialiștii prezenți la meci au fost unanimi în aprecierea că replica dată de tenismenii români a fost excepțională, ei dovedindu-se la înălțime.

Mai puțin fructuoasă a fost ediția următoare a «Cupei Davis», cea din 1970. Primele două tururi se trec ușor (4-1 cu Iranul și 5-0 cu Grecia), însă partida a treia, cea cu Iugoslavia, la Maribor, este pierdută, Ilie fiind învins și de Spear, un tenisman mai puțin cunoscut. Dar ediția a 60-a (1971) este sorțită să ne aducă din nou mari satisfacții. Echipa României începe un marș irezistibil și nu se va mai opri pînă la Challenge-round, ultimul din istoria întrecerilor pentru «Salatiere». Ilie Năstase și Ion Țiriac elimină din calea lor toți adversarii: Olanda 5-0, Israel 5-0, Iugoslavia 4-1 (o revansă strălucită după Maribor '70), R.F. a Germaniei 5-0, India (la Delhi) 4-1, Brazilia 3-2. În cupurii incina de la Sao Paolo, Ilie a câștigat net la Koch, ca și la Mandarin, iar în meciul decisiv, Țiriac îl învinge pe tenacele Edson Mandarino (favoritul unei mulțimi înfierbîntate și la propriu și la figurat), într-o partidă epuizantă. Românul avea, de altfel, să declare atît de sugestiv, la încheierea întregii înfîlșiri: «A învinge la Sao Paolo este egal cu a trece pe jos Matto Grosso».

Prin urmare, pentru a doua oară România în finala «Cupei Davis». Faptul este fără precedent. Și totuși el nu mai produce aceeași surprindere ca înainte cu doi ani. Forța de joc a celor doi atleți români e prea bine cunoscută, iar Ilie Năstase se numără printre stelele tenisului de pe mapamond.

După multe tatonări, oficialii americani s-au decis greu pentru cel de al doilea om. Alegerea a fost făcută, alături de Stan Smith va juca pentru meciurile de simplu, Frank Froehling, iar la dublu, Smith-van Dillen.

Sorții au stabilit ca meciul inaugural să aducă fașă în fașă pe primii jucători din ambele formații, Ilie Năstase și Stan Smith. Neacomodat suficient pe terenul acoperit cu o zgură specială, foarte tare și nerestabilă complet după o întindere la braț căpătînd la unul din antrenamentele precedente, românul este nevoit să cedeze în trei seturi. Începutul partidei Țiriac-Froehling se arată favorabil oaspetelui care, evoluînd calm și hotărît, câștigă primele două seturi. În următoarele însă, vîdînd unele semne de oboseală, Țiriac dă posibilitatea adversarului să-și adîjudece pe celelalte două. Meciul continuă cu setul al cincilea care însă se intrerupe din cauza întepunerii cînd scorul era egal: 6-6. A doua zi, reprezentanții noștri înscriu o victorie la zero împotriva redutabilului cuplu transoceanic. Așadar, S.U.A.—România 1-1. Se face o pauză și apoi este reluată întîlnirea Țiriac-Froehling. Continuarea va fi însă de scurtă durată. S-au disputat numai două ghemuri în șase minute. Victoria a revenit americanului, extrem de eficient în serviciu.

Cel de al patrulea meci, Smith-Țiriac s-a încheiat în favoarea atletului californian, ultimul fiind însă, foarte aproape să câștige primul ghem. În sfîrșit, în partida finală, Năstase obține un frumos succes, depășindu-l net pe Froehling, în patru seturi.

Încă odată, asaltul nostru pentru cucerirea prețiosului trofeu n-a putut fi fructificat. De data aceasta a lipsit însă foarte puțin. Românii și-au onorat print-o evoluție de mare prestații

cea de a doua prezență în Challenge-round. Edificatoare este chiar declarația căpitanului formației S.U.A., Ed. Turville: «...Felicităm toată inima reprezentativa României pentru jocul frumos, de înaltă clasă pe care ni l-a arătat. Sînt foarte bucuroși că am reușit să ne impunem în fața unei asemenea echipe». Fără îndoială, cele spuse de oficialul american nu erau de circumstanță ci ele certificau și în acest mod impresia excelentă pe care au lăsat-o tenismenii noștri prin conduita lor ireproșabilă, prin marea lor clasă demonstrată.

MAI APROAPE CA ORICÎND DE UN SUCCES TOTAL

Dovada supremă a măiestriei jucătorilor români a fost făcută chiar în acest an. În cea de a 61-a ediție, ei au înscris cinci victorii succesive: 5-0 cu Elveția și Iran, 4-1 cu Italia, 3-2 cu U.R.S.S. (în deplasare) și 4-1 cu Australia. Secvențele acestor meciuri sînt destul de recente pentru a le mai reaminti. Împetuosul Năstase a făcut vid în jurul său, iar reușitele lui Țiriac în fața unor tenismeni de talia italiului Panatta și australianului Dibley (de două ori consecutiv în primii opt la Wimbledon) demonstrează, dacă mai era necesar, inepuizabilele resurse ale mereu tînărului Țiri.

Pentru a treia oară în ultimii patru ani România întîlnește în marea finală faimoasa reprezentativă a S.U.A., avînd ca primă vioară pe nu mai puțin celebrul Stan Smith, învingătorul ultimului Wimbledon. Acum este însă marea încercare pentru echipa noastră, aflată la al 54-lea meci în cei 50 de ani de la debut. Întîlnirea decisivă pentru vestita «Salatiere» va fi găzduită pe centralul din parcul Progresul. Avem așadar avantaful terenului. Avem însă și un alt important atb. Experienței competiționale și tenacității lui Țiriac îi se asociază mai pregnant acum valoarea incomparabilă atînsă de Năstase. Lider autoritar în Marea Premiu F.I.L.T., finalist la Wimbledon și învingător numai în ultimele două luni în patru turnee de peste Ocean, printre care victoria de la Forest Hills — cel mai puternic concurs al anului cu participarea tuturor marilor vedete amatoare și profesioniste — iată cele mai proaspete performanțe ale supercampionului român. Cu asemenea «cărpi de vizită» ar putea oare părea fără teme credința noastră în victoria culorilor românești în finala de la 13-15 octombrie? Dimpotrivă, chiar dacă tenismenii americani — selecționați dintr-o masă imensă de jucători (cît jumătate din populația țării noastre) poartă nume de cea mai mare rezonanță în lumea sportului alb.

Constantin COMARNISCHI

PALMARES

(urmăre din numărul trecut)

- 1946-Melbourne: S.U.A. — Australia 5-0
- 1947-Forest Hills: S.U.A. — Australia 4-1
- 1948-Forest Hills: S.U.A. — Australia 5-0
- 1949-Forest Hills: S.U.A. — Australia 5-0
- 1950-Forest Hills: Australia — S.U.A. 4-1
- 1951-Sydney: Australia — S.U.A. 3-2
- 1952-Adelaida: Australia — S.U.A. 4-1
- 1953-Melbourne: Australia — S.U.A. 3-2
- 1954-Sydney: S.U.A. — Australia 3-2
- 1955-Forest Hills: Australia — S.U.A. 5-1
- 1956-Adelaida: Australia — S.U.A. 5-0
- 1957-Melbourne: Australia — S.U.A. 3-2
- 1958-Brisbane: S.U.A. — Australia 3-2
- 1959-Forest Hills: Australia — S.U.A. 3-2
- 1960-Sydney: Australia — Italia 4-1
- 1961-Melbourne: Australia — Italia 5-0
- 1962-Brisbane: Australia — Mexic 5-0
- 1963-Adelaida: S.U.A. — Australia 3-2
- 1964-Cleveland: Australia — S.U.A. 3-2
- 1965-Sydney: Australia — Spania 4-1
- 1966-Melbourne: Australia — India 4-1
- 1967-Brisbane: Australia — Spania 4-1
- 1968-Adelaida: S.U.A. — Australia 4-1
- 1969-Cleveland: S.U.A. — ROMÂNIA 5-0
- 1970-Cleveland: S.U.A. — R.F. a Germaniei
- 1971-Charlotte: S.U.A. — ROMÂNIA 3-2
- 1972-BUCUREȘTI: ROMÂNIA — S.U.A. ?

Între anii 1940-1946 competiția nu s-a desfășurat

München 1972

momente olimpice de neuitat

Întilnindu-l pe Ivan Patzaichin, primul lucru pe care l-am întrebat:

— Dragă Vanea, ce a determinat, în realitate, existența acelor «nefericite» trei sutimi de secundă?

— În vreme ce adversarii noștri erau cu pagaele în apă, adică atacau, Serghei Covaliov și cu mine tocmai degajam, adică eram cu pagaele în aer. Dacă ar fi fost invers...

— Evident, dacă ar fi fost invers, ați fi câștigat voi medalia de aur...

— Nu numai asta! Mi-aș fi văzut visul cu ochii, visul pe care mi l-am făcut în urmă cu patru ani, la Ciudad de Mexico, când am înțeles că îmi stă în puteri să cuceresc două medalii de aur. Acestul vis l-am dedicat toate capacitățile mele.

— Și era ok pe-aici...

Întrecerea olimpică la canoe s-a terminat. Ivan PATZAI-CHIN alunecă lin printre balizele de la sosire. În momentul fotografierii, cursa mai continua pentru celelalte opt echipaje. Ce victorie!

Împlinirile și neîmplinirile lui IVAN PATZAI-CHIN

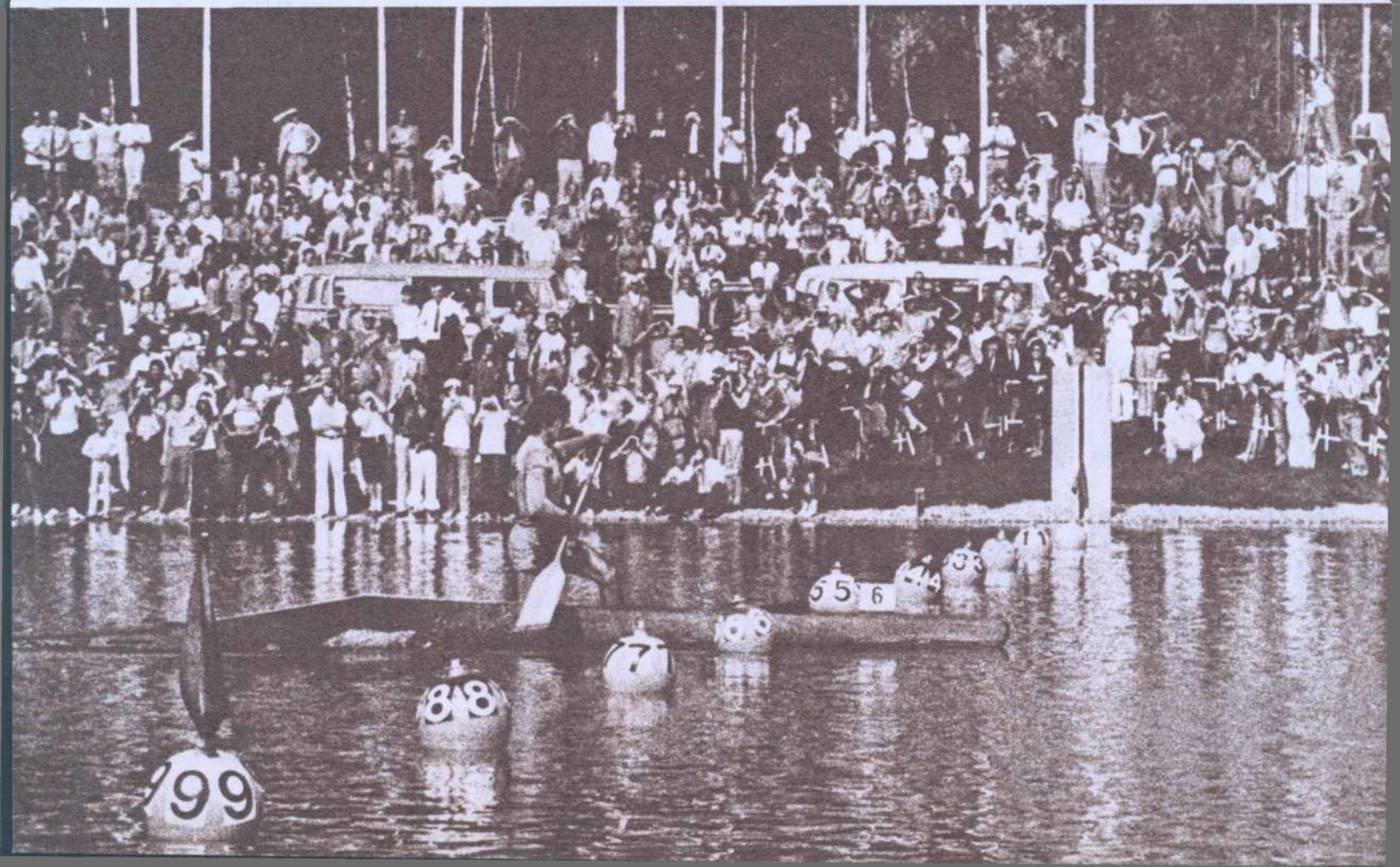
— Da, în serii, la simplu, mi s-a rupt pagaea. Abia seara am aflat că mi s-a admis să particip la recalificări. Eram în culmea fericirii. Însemna că am din nou drumul deschis spre medalia de aur. (Să-ți divulg un mic secret: cel mai mult m-a impresionat la Olimpiada müncheneză americanul Mark Spitz. Când mi se rupsesse pagaea el avea câteva medalii de aur la natație, și eu mă gândeam să repet figura lui în proba mea, la canoa, unde maximum de medalii nu putea depăși cifra doi.) Fericirea mea din seara aceea a crescut și mai mult când l-am reîntilnit pe marele și valorosul meu supporter, tenismanul Ion Țiriac. Tocmai se pregătea să plece la aeroport, să ia avionul de Milano. Era încă răgușit. În serii, după ce mi s-a rupt pagaea, mi-a strigat tot timpul: «Trage oricum, Vanea! Trage ca să treci linia de sosire!» Iar seara m-a bătut pe umăr și mi-a spus: «Ai văzut că «trecut ghinionul? Am încredere în tine! Vei câștiga medalia de aur!» În finală n-am avut nici un fel de emoții. Eram excelent pregătit, din toate punctele de vedere. Am făcut cursa întocmai cum mi-am planificat-o, și am câștigat detașat, deși la 500 de metri eram pe poziția secundă. Emoțiile mari le-am avut doar la dublu. În primul rînd, nu eram sigur că voi face parte din acel echipaj. În al doilea rînd, mă gândeam că s-ar putea întâmpla ceva și nu voi putea obține a doua medalie de aur. În Mexic am fost campion olimpic la dublu. Acum demonstrasem că eram cel mai bun și în proba de simplu. În felul acesta eram oarecum obligat să câștig și la dublu. Dar n-am câștigat. Cauza am spus-o mai înalinta. Că deziluzie... Nimeni însă nu mi-a dat dreptate. La însoțirea în țară, pe aeroportul Otopeni l-am revăzut pe marele meu supporter, Ion Țiriac. S-a apropiat de mine, m-a bătut iar pe umăr și mi-a spus: «Ești mare, Vanea!» L-am contrazis: «Mai mare ești tu, și ca tine nu știu dacă voi ajunge vreodată!»

— Și alte amintiri?

— Cu altă ocazie, pentru că am impresia că și s-a consumat... spațiul!

Un cuplu de aur! Echipajul de canoa 2 PATZAI-CHIN+COVALIOV. O mică precizare: este vorba de Covaliov-Jr, care ar putea prelua — li urâm — peste mai puțin de două decenii faimoasa pagaa a tatălui său.

GHEORGHE BERCEANU

München 1972

momente olimpice de neuitat

«Omulețul de aur»

De cum s-a înapoiat de la München, «omulețul de aur» a intrat parcă în pământ. Nimeni nu știa de el. Să-l cauti cu telefonul? Am zîmbit! Știam, în ceea ce-l privește, că Berceanu intră mai ușor în posesia unui titlu olimpic, decât a unui... telefon la domiciliu.

Și am găsit pe neașteptate, soluția. Am aflat că «Martin» organizează la el acasă o mică petrecere în cinstea mării sale bucurii, de la care nu putea să lipsească «omulețul de aur».

— Deseară, în fața la C.N.E.F.S., vin cu Dacia mea să-l iau pe Berceanu, mi-a dat Nicolae Martinescu o mină de ajutor.

Înainte a orei fixate, Gheorghe Berceanu se plimba agitat pe stradă. Din mașină a coborât Martinescu. (Am avut senzația că este o secvență din serialul «Planeta gigantilor».) «Ghiță» i-a spus lui «Martin»:

— Te auzi, dragă, că nu stau decât foarte puțin. Tot în seara asta vreau să iau trenul

GHEORGHE BERCEANU cu prima sa medalie olimpică, dar a cincea din colecția sa de aur (mondialele de la Mar-del-Plata și Edmonton, europenele de la Berlin și Katowice, J.O. de la München).

După ce a coborât de pe podium, Gheorghe BERCEANU este felicitat de colegul său stelist Nicolae PAVEL, care la München i-a fost unul din antrenori.

pentru Craiova. Am de luat diploma de bacalaureat...

Întru în vorbă:

— Așa grăbit cum ești, spune-mi și mie, în câteva cuvinte, care este cea mai plăcută amintire a ta de la München?

— Fără îndoială, ce a plăcut tuturor mi-a plăcut și mie. Așa că am terminat cu frumusețea construcțiilor, cu inovațiile organizatorilor, cu sutele de feluri de mâncare de care nu mă puteam atinge din cauza cîntarului, cel mai înfricoșător cerber. Am intrat în concurs deconectat, așa cum mi-am propus. Eram unul din cei cîțiva favoriți la medalia de aur, din lotul nostru. Cînd am auzit însă că Argentina Menis a luat doar medalia de argint la disc m-am descumpănit puțin, deși la ora aceea trecusem de ceea ce a fost mai greu. Am luptat cu teamă, să nu comit vreo greșală, să nu mă accidentez. Mi-am încheiat în sfîrșit rolul care s-a terminat pe cea mai înaltă treaptă a podiumului. S-a intonat imnul României. Primul care m-a felicitat a fost nea Martin, care mai avea bucuria să transpire pe saltea. A venit și rîndul ultimului său meci. A luptat formidabil cu cele 100 de kilograme ale sale. A fost declarat învingător! Nimeni, nici chiar el, nu știa că avem a treia medalie de aur. Am strigat în tribună: «Ești campion olimpic, nea Martine!». Am sărit peste balustradă, i-am fentat pe poliști, scăpîndu-le printre degete, i-am sărit de gît uriașului, repetîndu-i: «Ești campion olimpic, nea Martine!». Asta este cea mai plăcută amintire a mea de la München!

— Acum cînd ești posesorul titlurilor mondiale de la Mar-del-Plata și Edmonton, titlurilor europene de la Berlin și Katowice, celui olimpic de la München, cînd, practic, ai nu numai «unicate», ci chiar «duplicat», ce proiecte îți faci?

— Campionatele mondiale de lupte greco-romane vor avea loc în anul în Iran. M-ar tenta să-mi încerc șansele la un «triplcat», dar nu la categoria mea de 48 de kilograme, ci la una superioară, la 52 de kilograme. N-ai idee ce chinuitoare este pregătirea pentru cîntar. Peste patru ani, la Jocurile Olimpice de la Montreal, unde sper să particip și să-mi apăr titlul, voi reveni la categoria mea, aceea la care m-am consacrat...

NICOLAE MARTINESCU

a tras cortina de aur

München 1972

momente olimpice de neuitat

Soția și mama admiră medalia olimpică de aur a lui Nicolae MARTINESCU.

Nicolae Martinescu, luptător de greco-romane la categoria 100 de kilograme, este omul care a avut marea satisfacție de a trage cortina, o «cortină de aur» a prezențelor românești la cea de a 20-a ediție a Jocurilor Olimpice de la München, este omul care a făcut să fie intonat imnul României pentru a 18-a oară la întrecerile olimpice...

— Toată lumea te-a văzut, Martine, când ai dat apă la șoarecii!

— Am dat de mai multe ori apă la șoareci. Ca luptător, prima oară s-a întâmplat în 1963, la campionatele mondiale de la Hälisingborg. Îmi era necesar un rezultat de egalitate ca să ies campion mondial, și cu câteva secunde înainte de sfârșitul meciului conduceam cu 2 — 0. În aceste ultime secunde, adversarul meu mi-a făcut un procedeu pe care arbitrii l-au notat cu 3 puncte. Am luat atunci medalia de argint. Am mai participat și la alte campionate mondiale și europene, la Jocuri Olimpice. O singură dată, la europenele de la Essen în '66, am avut plăcerea să constat că am reușit să ies din «morișcă». Bineînțeles, o singură dată până acum la München. Îmi dădeam seama că de această «morișcă» nu puteam scăpa decât dacă eram de două ori mai bun ca principalii favoriți la medalii. Or, fiecare din aceștia era foarte bine pregătit. N-ar fi sportiv din partea mea să dau vina pe parțialitatea arbitrilor. Mi-am spus întotdeauna că așa este în sport: unii cu șansa, alții cu neșansa. Și, când toată lumea s-a obișnuit cu gândul că eu, la mondiale și la Jocurile

Olimpice nu pot viza decât cel mult medalia de argint, iată că la München, «bătrînul Martine» — am împlinit 32 de ani — cu o pregătire foarte bună, cu un moral «acum ori niciodată», câștigă medalia de aur la lupte greco-romane, categoria 100 de kilograme. Cum să nu plîng, chit că sînt un munte de om, cînd văd înălțîndu-se tricolorul României pe

cel mai înalt catarg? A fost pentru prima oară în cariera mea de sportiv cînd am plîns numai și numai de bucurie. Dar a fost și prima oară cînd am aplicat tot timpul metoda deconectării, pentru a evita stările de inhibiție. Citeam, ascultam muzică, vizionam filme, mă plimbam prin capitala Olimpiadei, mă amuzam privind tot globul în jurul meu. Amintirea acestei bucurii mă face să fiu iarăși optimist: voi încerca la mondialele din Iran să repet succesul de la München. E singura medalie de aur care-mi lipsește din colecție (12 naționale, 3 balcanice, una europeană, una olimpică). Voi încerca, pentru că la München m-am redescoperit: sînt încă tînăr!

— Cum te-a primit soția, Martine?

— Ca de obicei, cu același buchet de flori, ce aceeași îmbrățișare, ca și după înfrîngere. Sentimentele ei sînt fără... feeding!

«Martine» și Dumitru CUC, antrenorul său de la clubul Dinamo București, după festivitatea de premiere la München.

München 1972

momente olimpice de neuitat

«Acele clipe de neuitat le păstrez pentru mine...» Sînt clipele premierii olimpice de la München.

VALERIA BUFANU: «Păstrez pentru mine amintirea acelor clipe...»

Printre zilele ploioase ale acestei toamne burzu-luite s-a strecurat și una cu soare blînd și arome îmbietoare. Copiii au ieșit voioși la joacă, tinerii i-au căutat din nou aleile parcurilor, iar sportivii s-au năpusit spre stadioane. Printre ei și atleții, chemați pe «Republicii» nu numai de dorința de a se dezmoții, după zilele de așteptare forțată, ci și de startul unui concurs internațional, primul după Olimpiadă. Acolo, în acea zi cu aur mult pe cer și pe pămînt, am întîlnit-o pe medaliata cu argint a probei de 100 m g de la München, pe Valeria Bufanu.

Mai întîi am așteptat cuminți la... rînd. Virginia Ioan, Viorica Viscopoleanu, Șerban Ioan, alți și

alți colegi de sport au felicitat-o călduros pe această performeră de marcă, i-au vorbit despre emoțiile și entuziasmul pe care le-au trăit în timpul cursei transmise de televiziune, au admirat-o pentru magistrala revenire din a doua parte a cursei, revenire care i-a adus senzaționala medalie de argint. După ce fiecare și-a depănat cu lux de amănunte povestea, după ce — pe rînd sau ...laolaltă — i-au înfățișat temerile și bucuria dinainte și de după cursă, Valeria Bufanu a putut — în sfîrșit! — să spună și ea — eroina veritabilă — ce-a simțit în acele clipe.

— După serile și semifinale am fost sigură de o medalie. Atît de sigură încît n-am...

dormit două nopți. Mă gîndeam la fiecare lucru, așteptam cu înfrigurare startul. Mă gîndeam că orice accident stupid — o mișcare bruscă, o alunecare — îmi poate «fura» această medalie pe care o visam cu ochii deschiși. Mă feream de curent, îmi supravegheam cu atenție mesele, mă feream de înghesuială, mă menajam cît puteam mai mult pentru a nu greși nimic. Argentina, vesela mea prietenă, dormea tun, sănătos, în timp ce eu o privegheam. Și a venit ziua cea mare. M-am închis în mine, n-am vrut să stau de vorbă cu nici un gazetar, n-am găsit de cuvînt că ar trebui să știe și altul frămîntările, incertitudinile mele. Uite, nici acum nu știu de pildă cu ce trening eram îmbrăcată, nici ce gesturi am făcut înaintea cursei. După acea încordare, totul s-a estompat. Știu că am plecat prost și că la primul gard le-am văzut pe toate înaintea mea. Atunci s-au descătușat toate energiile. Toți spun că am fost ca o vijelie care a măturat pista. Așa trebuie să fi fost devreme ce simțeam de la o clipă la alta că noi energii vin să mă propulseze, că — dacă aș vrea — aș putea să zbor peste garduri... Ah! Dacă aș fi plecat, bine, pe pocnetul pistolului, dacă aș fi avut ritmul cel bun pe primii metri, dacă... La sfîrșitul cursei, peste această nemulțumire personală, s-a așternut ca un voal diafan o mare fericire. Voi urca pe podiumul olimpic! Iată marele vis împlinit. Parcă zburam într-adevăr spre camera aceea unde ne așteptau coaforii și machiorii pentru a ne face și mai frumoase pe noi fetele care urcam pe podiumul de premiere. Ce a fost apoi, la premiere, nu vă spun. Păstrez pentru mine amintirea acelor clipe de neuitat...

Valeria Bufanu n-a participat la concursul din acea zi însoțită. S-a antrenat însă intens. S-a pregătit pentru celelalte două mari examene ale lunii septembrie: admiterea la I.E.F.S. (la ora cînd scriem aceste rînduri Valeria Bufanu își dovedește măiestria de ... gimnastă) și triunghiularul România — Finlanda — Suedia, de la Constanța. Să-i urăm acestei fete frumoase, acestei atlete cu posibilități nelimitate, succes în tot ceea ce întreprinde.

Hristache NAUM

Privind o medalie olimpică de argint, Valeria BUFANU visează la una de aur. Poate la Montreal...

UNIVERSITATEA STEAUA 6-0!

CAMPIONATUL S-A RELANSAT

Duminică campionatul de rugby a programat unul dintre șocurile sale majore, confruntarea dintre campioana «en titre», Universitatea și Steaua, actuala lideră a clasamentului, neînvinșă timp de șapte etape. Beneficiind de avantajul terenului propriu (de loc neglijabil) și aducându-și, probabil, aminte că este totuși campion, și deci are niște datorii morale, XV-le bănațean a întrerupt șirul victoriilor steliste câștigând cu 6-0, după un joc de o bună factură, la care și-au adus contribuția ambele teamuri (dar mai ales componenții celor două înaintări). Rezultatul acesta are drept primă implicație relansarea campionatului, față de care Steaua, cu jocul ei sobru și corect (deși fără strălucirea cuvenită), emite, totuși, cel puțin deocamdată, cele mai serioase pretenții. Vor remonta timișorenii în continuare handicapul de puncte datorat unui start nefavorabil, care-i desparte acum de fruntea clasamentului? Iată o cursă de urmărire care va fi în viitor interesantă de urmărit...

În fotografie cițiva dintre eroii meciului—înaintașii. De la stînga la dreapta, Priess (U), Bucur (S), Vollmann (U-cu balonul în brațe), Celea (U), Ciornei (S), Ioniță (U), Postolache (S), Tătucu (U), Șerban (S), Pinteș (S) și Ene (U).

Foto: Ion MIHĂICĂ

La triumfiularul athletic

FINLANDA — SUECIA — ROMANIA de la Constanța

Cu 67,32 m discobola ARGENTINA MENIS devine RECORDMANĂ MONDIAL.

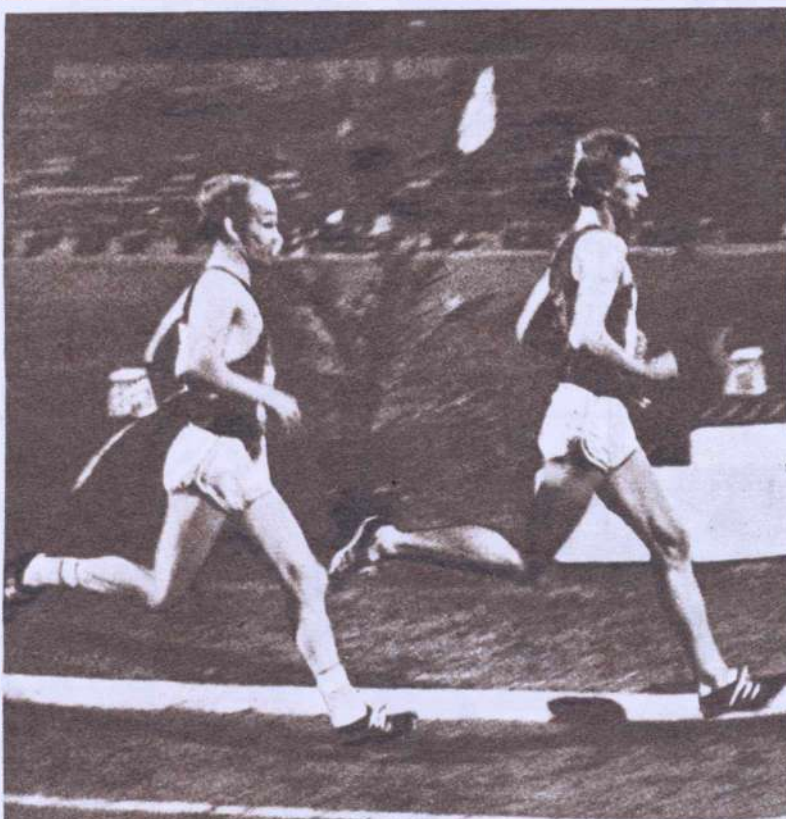
La acest triumfiular de la Constanța totul a fost scontat: echipa noastră feminină a cîștigat, la acelaș scor, în fața finlandezelor și a suedezelor, cu 88—58; atleții finlandezi și cei suedezi ne-au învins, cu 128—83 și, respectiv, 125—86 (am avut totuși satisfacția unui «surplus» de victorii, în afară de cea a lui Carol Corbu la triplusak; Frederic Schneider la ciocan—66,80 m, rec.n.; Vasile Sărucan—lungime); nu au fost înregistrate recorduri mondiale în probele de alergări (pista de zgură era improprie pentru astfel de încercări). Argentina Menis, în schimb, s-a revanșat—67,32 m: record mondial la disc (deși, după unele păreri autorizate, se considera că sezonul post-olimpic înseamnă pentru marii performeri o curbă descendentă; această opinie a fost infirmată de finlandezul Lasse Viren care a stabilit un nou record mondial la 5000 m — 13:16,4, de belgianul Emile Puttemans care a îmbunătățit apoi acest record—13:13 m, de bulgăroaica Iordanka Blagoeva—1,94 m la săritura în înălțime). A fost scontat și marele spectacol pe care-l va oferi spectatorilor acest triumfiular, în care primul rol l-au avut excelenții atleți finlandezi (ne îngăduim să relatăm, în acest sens, un fapt: dublul campion european, finlandezul Juha Väättäinen, a cîștigat cursa de 10 000 m într-un stil de mare... artist, electrizindu-i pur și sim-

Valeria Bufanu (în dreapta), neobosită și ambițioasă, a luat trei starturi la Constanța, cu două sosiri de... aur (100 m—12,9 și 200 m—23,5) și una de... argint (100 m—11,6).

plu pe spectatori, prezenți cu miile în tribunele stadionului 1 Mai; când, pe desueta tabelă de afișaj, după clipe de încordată așteptare, a apărut cifra relativ modestă, 29:00,4—recordul mondial al compatriotului său Lasse Viren, stabilit la olimpiada de la München, fiind 27:38,3—în stadion s-a așternut o asemenea tăcere, încît se puteau auzi valurile mării; dar asta n-a ținut mult, tribunele recăpătîndu-și graiul, într-atît de frumos a fost spectacolul athletic de la Constanța!). Dar cea mai mare contribuție la această demonstrație, la această propagandă pentru atletism, a avut-o indiscutabil medaliata olimpică cu argint Argentina Menis: depășit, 66,18 m, 67,32 m (recordul

Finlandezul Lasse Viren (dublu campion olimpic și recordman mondial la 10 000 m) a luat startul la 1500 m, probă cîștigată de suedezul G. Ekman cu 3:44,6. În imagine, sosirea (de la stînga): Viren (locul 2 cu 3:45,4), compatriotul său Lumialo (locul 3 cu 3:45,4) și Ekman — fotografia de sus.

Väättäinen și Tuominen, din Finlanda, au oferit un mare spectacol în cursa de 10 000 m, prin regularitatea impresionantă cu care au schimbat între ei trena (deși victoria l-a revenit lui Väättäinen — în stînga — cu un timp modest: 29:00,4) — fotografia din mijloc.

Antti Rajamaeki (Finlanda — în stînga imaginii) cîștigă alergarea pe distanța de 200 m în 20,7 (record al țării sale). În dreapta lui, Gheorghe Zamfirescu (locul 5 cu 21,7) — jos.

— Argi, știi că ești «schimbul 3» al ștafetei! Primul a fost Iolanda Balaș, cu recordul ei mondial ajuns pînă la 1,91 m, la săritura în înălțime. Al doilea — Viorgia Viscopoleanu, cu 6,82 m la lungime...

— Sînt fericită, extrem de fericită, că am reușit ceea ce mi-am propus: să aduc din nou numele României pe tabela recordurilor mondiale atletice în vigoare. Am reușit asta (după ce mi s-a destrămat așa de iute visul de la Izmir) aici la Constanța, în ziua de 23 septembrie, ziua echinocțiului de toamnă, la orele 18. Eram decisă să devin recordmană mondială. Și am reușit. Spectatorii, în ciuda iluminatului slab, mi-au văzut fiecare aruncare; eu nu-i vedeam, dar îi auzeam: erau asurzitori; se bucurau că, odată cu recordul, a intrat și numele orașului lor pe tabela mondială!

— Dragă Argentina, nu-mi rămîne decît să-ți urez... la mai mare!

H.C.

Argentina Menis acordă crainicului Ion Ghițulescu
unul ei interviu în calitate de... campioană mon-

mondial al Fainei Melnik era 66,76 m), 63,60 m, 66,00 m, 66,66 m. Un fantastic recital, după eșecul ei de la München, recital care a estompat penuria de valori atletice internaționale în echipele noastre, mai ales la masculin. Triumful Argentinei Menis — formidabilul record mondial — a căzut ca o mană cerească, un fel de... amintire pentru cei nepăsători. Să sperăm că această mare bucurie ne va da totuși posibilitatea să coborîm iarăși, cît mai curînd, cu picioarele pe pămînt, să nu mai încercăm să ne adăpostim sub pelerine gen Iolanda Balaș, Viorgia Viscopoleanu, Lia Manoliu, Valeria Bufanu sau Carol Corbu. Aceste mari figuri ale atletismului să fie nu «adăposturi», ci puternice îndemnuri.

Horia CRISTEA

Foto:
Paul ROMOȘAN

DILEMELE ECHIPEI NAȚIONALE DE F

Încă de la meciul susținut la Craiova, cu reprezentativa Austriei, s-a observat cu suficientă claritate că echipa noastră națională de fotbal se prezintă în pronunțată scădere, față de sezonul de primăvară, sub raportul nivelului ei general de joc.

Partida de la Helsinki, care a avut loc două săptămâni mai târziu, a confirmat această constatare. În consecință, reprezentativa țării noastre nu a putut obține în capitala Finlandei—in ciuda unei superiorități tehnice și teritoriale—mai mult decît un rezultat egal (1-1), identic cu cel realizat la

Craiova. Dar dacă un asemenea egal deraia mai puțin într-o confruntare amicală, fie ea pe teren propriu, în cazul uneia oficiale optîmă mai este aceeași, cu atît mai mult cu cît va adversarului înfîlnit dădea dreptul să se asigure victoria.

Cîștigînd numai un punct la debutul ei în pînariele noului campionat mondial, echipa națională își vede—in oarecare măsură—diminuate șansele de a se clasa pe primul loc în grupa din care face parte. Va fi acum mai greu pentru fotbaliștii noștri să obțină—in final—acest loc de onoare.

Portarul finlandez Nevanpera în două dintre situațiile care au necesitat intervenția sa, fie pentru a bloca mingea, urmărind-o și de Domide și Neagu (foto 1), fie pentru a o respinge, în duel cu același Neagu (foto 2).

POST

SCRIPTUM

FINLANDEZ

BAL

ate puncte pe terenurile celorlalte două echipe grupă: Albania și, mai ales, R.D. Germană. Partidele de la Tirana și Berlin vor fi, fără îndoială, mai dificile decât a fost aceea de la Helsinki și este greu de presupus că în condițiile unei evoluții a echipei noastre asemănătoare celei de pe stadionul din capitala Finlandei se va mai putea realiza, măcar, rezultatul egal obținut acolo. Este adevărat că în perspectiva imediată se află mai un singur joc oficial, cu echipa Albaniei, la București, în care — în mod normal — victoria nu este de presupus că în condițiile unei evoluții a echipei noastre asemănătoare celei de pe stadionul din capitala Finlandei se va mai putea realiza, măcar, rezultatul egal obținut acolo.

Este adevărat că în perspectiva imediată se află mai un singur joc oficial, cu echipa Albaniei, la București, în care — în mod normal — victoria nu este de presupus că în condițiile unei evoluții a echipei noastre asemănătoare celei de pe stadionul din capitala Finlandei se va mai putea realiza, măcar, rezultatul egal obținut acolo.

Este adevărat că în perspectiva imediată se află mai un singur joc oficial, cu echipa Albaniei, la București, în care — în mod normal — victoria nu este de presupus că în condițiile unei evoluții a echipei noastre asemănătoare celei de pe stadionul din capitala Finlandei se va mai putea realiza, măcar, rezultatul egal obținut acolo.

Constantin FIRĂNESCU

Ecourile meciului cu Finlanda stăruie. Ele vor mai stăruie, pentru că acest meci cu Finlanda reprezintă, din păcate, mai mult decât un joc modest al echipei naționale. S-a scris despre o oarecare oboseală psihică a «echipei de pe Wembley». S-a scris despre marii absenți Dobrin, Dumitrache, Dembrovski, Deleanu. S-a scris...

În aceste rînduri de post-scriptum, mi-aș permite să dezvolt o idee: echipa națională nu a mai primit aproape nimic, de la Wembley încoace. E vorba, bineînțeles, despre jucătorii care să împropăteze lotul).

Vă aduceți aminte desigur, «ordinea» echipei de pe Wembley: Gornea — Sătmăreanu, Boc, Dinu, Deleanu — Anca, Nunweiler VI — Dembrovski, Domide, Dumitrache, Lucescu. Între timp, după cum bine se știe, a venit, ca valoare, doar Dumitru, Iordănescu a avut — ce bine ar fi să ne înșelăm — doar o apariție meteorică, concretizată prin acel spumos joc împotriva Cehoslovaciei, la București. Toate celelalte încercări, deși făcute cu insistență, au însemnat foarte puțin. Marea problemă a oricărei echipe naționale din lume — aceea a virfului de atac — n-a putut găsi o soluție convenabilă. Cuplul de farmec Dobrin — Dumitrache a jucat foarte puțin împreună, de cele mai multe ori din motive obiective. Neagu a strălucit sporadic. Formulele lui Dembrovski și Domide au fost soluții în extremis, care au provocat în cele din urmă doar confuzii în ideea tactică a echipei.

Bineînțeles că este foarte comod să invoci chemarea unui jucător tânăr, care a reușit să sfiție într-un joc sau două. Au fost cazuri când s-a reclamat chiar și aducerea unor jucători trecuți de prima tinerețe fotbalistică, cum a fost cazul lui Oblemenco și Pescaru. Din păcate, nici unul, nici celălalt, și nici mulți alții n-au reușit să aducă elementul de fortificare necesar unui ansamblu aruncat în atitea și atitea bătălii, cu o frecvență care depășește tot ce s-a realizat pînă acum în istoria «tricolorilor» noștri.

Într-o vreme s-a făcut apel cu insistență la promovarea în bloc a tineretului. S-a vorbit despre Iordănescu, Dudu Georgescu, Năstase, Beldeanu și mulți alții. Nici unul dintre ei n-a reușit însă să convingă, fie chiar și la echipa sa de club.

Există în fotbalul nostru un moment de curbă depresivă, care pare să compenseze momentul generației de pe Wembley. Jucătorii de valoare lipsesc.

Numele circulează cu asiduitate, dar ele reprezintă doar speranțe. Să ne amintim de forța apelurilor care îl revendicau pe Pop în locul lui Sătmăreanu și pe Codrea în locul lui Deleanu. Să ne amintim și de încercarea de a promova în bloc patru dintre cei mai talentați jucători ai Clujului. Încercările au fost descurajante și au eșuat mult mai repede decât și-ar fi închipuit chiar și scepticii. Evoluțiile echipei olimpice și chiar ale celei de tineret nu fac decât să accentueze această idee, care nu poate fi infirmată nici măcar de eșafonul cel mai tânăr — juniorii — specializat, după cum se pare, într-o lungă serie de meciuri nule, cu adversari mai puternici sau mai slabi.

Fotbalul nostru simte nevoia unui inventar de fond. El trebuie să știe în acest moment pe ce contează. Este vorba de un inventar care trebuie făcut cu mijloace mai precise și nu ca o sumă de păreri fluctuante. Este momentul să stabilim dacă nu cumva ritmul de creștere al fotbalistilor nu este în scădere, în ciuda eforturilor care se fac în cadrul centrelor de copii și juniori. Este momentul să raportăm acest ritm de creștere la acel al fotbalului din alte țări, pentru că, la urma urmelor, rezultatele echipei naționale și mai ales jocul ei depind de marea masă a fotbalului.

*

Jocul de la Helsinki a readus în memoria cronicarului câteva fapte din viața tricolorilor. A existat întotdeauna o dispută între Angelo Niculescu și mulți alții. Antrenorul echipei naționale a manifestat întotdeauna rezerve față de capacitatea de dăruire a lui Dumitrache și Dobrin. El a fost criticat în repetate rînduri pentru faptul că și-a permis să se îndoiască de valoarea «acestor glorie ale fotbalului nostru». În același timp, Angelo Niculescu și-a permis, o dată, sau chiar de mai multe ori, să se îndoiască de forma lui Răducanu. Această îndoială a fost reprimată, după Brazilia, de cei care l-au convins pe... Răducanu că este cel mai mare portar din istoria fotbalului românesc.

Cred că nu este întimplător faptul că, la Helsinki, toți cei trei au fost absenți. Primii doi au absentat fizicește, iar Răducanu s-a remarcat printr-o prezență iluzorie.

Este momentul să meditam puțin asupra felului în care se crește și se căleşte o echipă națională...

Ioan CHIRILĂ

11

CAMPIONATUL

a reintrat în drepturi...

BUCUREȘTI

● Două secvențe din meciul **SPORTUL STUDENȚESC – DINAMO**, încheiat cu victoria clară a studenților bucureșteni, cu 3–0. Performanța este cu atât mai valoroasă, cu cât ei sînt la prima lor victorie de cînd activează în primul eșalon al fotbalului românesc și laudabilă — cele două puncte fiind smulse unei echipe cu multe «nume» și aflată pe primul loc în clasament.

În fotografie: **Constantinescu** este bătut pentru a treia oară de șutul fulgerător al lui **Pană**. Este 3–0 pentru **SPORTUL**! Al doilea instantaneu reprezintă manifestarea justificată a bucuriei: **Sandu Mircea** îl îmbrățișează pe autorul acestui gol «de aur».

Foto: S. BAKCSY

● Întîlnirea dintre **STEAUA** și **RAPID**, disputată în nocturnă pe stadionul «23 August», a adus în tribune mulți spectatori dornici de a vedea la lucru două formații cu rezonanță în fotbalul românesc. Deplasarea lor nu a fost zadarnică, deoarece ambele echipe au oferit un spectacol plăcut, cu faze palpitante și dinamice la ambele porți, iar rezultatul de egalitate (1–1) este pe deplin echitabil.

În fotografie, impetuosul **Tătaru**, în luptă pentru balon, cu **Boc** și **Marin Stelian**.

PITEȘTI

Foto: V. ONESA

● Echipa lui **Dobrin** n-a mai putut dovedi invincibilitatea pe teren propriu, mulțumindu-se în compania **FARULUI** din Constanța, doar cu jumătate din zestrea de puncte pusă în joc.

Constănțenii s-au dovedit mai bine pregătiți fizic, mai omogeni între compartimente, mai «bătăioși» în disputa pentru balon. Rezultatul de 1–1 împacă ambele formații.

În fotografie, un atac la poarta lui **Pilcă**, inițiat de argeșenii **Prepurgel** și **Roșu**. În ajutorul lui **Pilcă**, fundașul **Bălosu**.

FLOREA VOINEA:

«Sînt fericit că joc din nou
într-o echipă mare...»

Nu împlinise 19 ani cînd jucătorul Petrolului a făcut un «salt» de vreo 60 km schimbînd tricoul galben al petroliştilor cu alul albastru al unei echipe din Capitală.

Florea Voinea, căci despre el este vorba, a venit cu emoție în după-amiaza unei zile de vară, pe stadionul Ghencea, s-a apropiat de gardul de sîrmă, care împrejmuiește cîmpul de joc, și privirea l-a rămas ațintită spre una din porți. Pe rînd, Voinescu și Toma planau din bară în bară respingînd mingile șutate ca din tun de Constantin, Tătaru, Crăiniceanu, Jenel, Onisie, V. Zavoda. Vor fi ei viitorii mei coechipieri, se întreba mirat tînărul care învățase tainele fotbalului în comuna Pucheni — Prahova în preajma casei părintești. Voi reuși oare să joc vreodată alături de acești internaționali? Și ziua cea mare a venit. Visul a devenit realitate. Perseverența, modestia, respectul, iată numai cîteva din calitățile lui Voinea care l-au recomandat antrenorilor și l-au propulsat, într-un timp record, în rîndurile celui mai valoros «11» de club existent vreodată în anele fotbalului nostru: C.C.A. S-a impus din prima clipă și a devenit curînd spaima portarilor. Înestrat cu un deosebit simț al porții, în același timp cunoscînd perfect și arta demarării, Voinea a știut să găsească întotdeauna cele mai favorabile culoare de șut. Și dacă multe dintre mingi nu și-au găsit ținta, ceea ce l-a determinat pe unii dintre gazetari să-l numească «rege al ratărilor», totuși singur, căpitanul echipei, Constantin («profesorul») l-a caracterizat cît se poate de bine: «Voinea este cel mai eficient atacant pe care l-am întîlnit vreodată. Greșala tuturor se referă la faptul că l-au «remarcat» întotdeauna numai ratările. În schimb, meritul său incontestabil, al simțului porții, este total ignorat. Ce bine ar fi să mai avem cîteva atacanți ca Voinea care să-și poată crea patru, cinci ocazii de gol și să... rateze cu una mai puțîn».

Opt ani neîntrerupt Voinea a apărut cu devotament culorile clubului care l-a consacrat. La C.C.A. — echipă care ulterior și-a schimbat titlatura, devenind Steaua — a cunoscut cele mai mari satisfacții obținînd cu formația militară titlul de campioană și intrînd în posesia Cupei României. Și în acest răstimp Voinea s-a numărat, sezon de sezon, printre fruntașii clasamentului golgeterilor.

A doua perioadă prodigioasă a carierei sale fotbalistice

O intruziune de o fracțiune de secundă; totuși peste scurt timp portarul echipei Sochaux va fi nevoit să scoată din plasă mingea șutată de VOINEA (Fază din meciul Olympique—Sochaux).

Începe în anul 1970. Sumedenia de goluri înscrise în poarta adversarilor atrage atenția specialiștilor în diversele meciuri susținute peste hotare. Așa se explică că Voinea este urmărit «din umbră» de tehnicianul echipei Olympique Nîmes, antrenorul de origine algeriană Kader Firoud, căruia îi lasă o deosebită impresie. Este solicitat și împrumutat pentru două sezoane echipei franceze, împreună cu Pîrcălab. Primul an, de tatonare, de intrare în atmosfera soccerului «Cocoșului galic» înseamnă pentru jucătorii români un succes, întrucît echipele Nîmes face o vertiginoasă ascensiune pe verticala clasamentului terminînd campionatul pe locul IV. În sezonul următor succesul este deplin căci ocuparea locului II coincide cu realizarea celei mai mari performanțe a echipei Olympique Nîmes. S-au scurs doi ani și, la banchetul de adio, antrenorul Firoud, echipierii săi din atac Vergnes și Bonetti, cu care a împărțit altele bucurii, îi string mîna cu căldură spunîndu-i: Merçi pour toutes, Florance, et bonne chance a Steaua!

Revine cu dragoste... la prima lui dragoste, purtînd acum mai departe stîndardul echipei Steaua. Își reia locul în formație alături de o altă generație de jucători.

S-au scurs cîteva etape din actualul campionat. Experiența acumulată în decursul anilor, jocul aerisit și clarvăzător l-au decis pe antrenori să-l solicite lui Voinea sarcini în plus, încredințîndu-i bagheta de «dirijor». Dar să-l dăm cuvîntul: «Cînd am revenit la Steaua am simțit din nou emoțiile debutului. Sînt fericit că joc iarăși într-o echipă mare, atît ca titlatură cît și în privința talentelor de care dispune. Deși sînt jucător tînăr, îmi pun mari speranțe în ei. Tin totuși să le amintesc că un titlu nu se cîștigă ușor și de aceea mi-aș permite să le fac cîteva recomandări. Un adevărat fotbalist trebuie să renunțe la micile plăceri personale care dăunează intereselor echipei. Apoi, cu toții trebuie să ne stringem rîndurile să creăm o adevărată sudură sufletească, să devenim o adevărată familie, atît în viață cît și pe teren».

Voinea a revenit la Steaua. La echipa cu care a cunoscut atîtea satisfacții. Și Voinea a promis că nu va abandona fotbalul decît în clipa în care va cîștiga din nou titlul și va gusta o gură de șampanie din «Cupa României». Succes!

George NERTEA

Florea VOINEA acest mare «dinamic» al portarilor.

PUTIA
CU
Uscrisori

VASILE NEAGU — Cîmpulung Muscel-Arges. Toate dorințele dv. pot fi împlinite numai cu ajutorul clubului Dinamo. Eu vă sprijin dîndu-vă adresa: Șoseaua Ștefan cel Mare nr. 7—9, București.

ALEXANDRINA BĂDESCU — Tg. Bujoru. Mă îndoes că veți reuși să jucați vreodată fotbal ca Dumitriche sau Dumitru, așa cum doriți. Încercați mai bine, antrenîndu-vă cu seriozitate, să o egalați pe handbalista Ibadula, pe care o admirați atît de mult. Vă urez succes și vă promit un portret în revista noastră dacă veți reuși să pătrundeți în... echipa națională.

ALEXANDRU DAVID — Timnăveni. Mă bucur că ai «o mulțime de fotografii sportive». Îți mulțumesc pentru frumoasele cuvinte adresate redactorilor revistei noastre și mă grăbesc să-ți rog pe toți colecționarii de imagini cu subiect sportiv și pe susținătorii echipelor Dinamo București și A.S.A. Tg. Mureș să-ți scrie pe adresa: Str. 1 Mai nr. 10, Timnăveni, Județul Mureș.

BOTIÇA ALEXANDRU — Tușnad. Nu trebuie să fiți îngrijorat. Redactorii noștri vor face reportaje la toate echipele de fotbal din divizia A. Am început cu Sportul Studentesc și C.S.M. Reșița, socotind aceasta ca o datorie de onoare față de noile promovate.

ALEXANDRU ACHIMESCU — Bacău. Trebuie să recunoașteți că jocurile Olimpice au eclipsat turneul de tenis de la Forest-Hills, motiv pentru care, după cum puteți vedea, am preferat intrererea de la München. Pentru dv. și ceilalți iubitori ai tenisului prezentăm «Cupa Davis». De celelalte probleme ale tenisului ne vom ocupa... în măsura posibilităților. Vom ține, totuși, seama de propunerile dv.

G.G. — Buzău. Îmi scrii că «Unul din visele mele dragi este să devin jocheu». Din cîte cunosc, în orașul tău nu există club cu secție de călărie. Una dintre soluții ar fi să ceri relații (și sfaturi) adresîndu-te clubului Petrolul (str. Stadionului nr. 26, Ploiești) sau clubului Steaua (Calea Plevnei nr. 114, București). Nu știu dacă distanța mare la care se află aceste cluburi cu secții de călărie nu va constitui un... obstacol prea greu pentru o începătoare în ale hipismului. Dacă cumva nu și-am înțeles dorința și gîndul tău se îndreaptă, de fapt, spre cursele de trap de la Ploiești, află că acolo conducători (driverii) sînt numai bărbați.

Petrus

Sportul — baza sănătății

de prof. dr. doc. EMIL CRĂCIUN
membru corespondent al
Academiei R.S.R.

și apoi alte doze de otrăvuri, pînă la uzura timpurie și inevitabilă, tristă, amară.

Iată, pregnant și limpede, în ce mod absența disciplinei adevăratului sportiv suprimă, cu timpul, fericirea efortului neuro-muscular inerentă sănătății adevărate. Cei vechi, cei care au flăcărât prin secole civilizația nord-mediteraneană, spun-neau pe drept: *să uzezi aproape de orișice, dar să nu abuzezi de nimic*. Natural, sint și excepții. Dar asta nu înseamnă să ruinăm ceea ce avem mai bun, *mințe clare și trup viu*.

Sportul trebuie considerat cu tot mai multă prețuire în condițiile vieții moderne. Aceasta fiind caracterizată printr-o sincronă potențare a efortului individual și colectiv, este evident că pentru cât mai deplina realizare a fiecăruia dintre noi avem neapărat nevoie de ceea ce sportul individual și de masă presupune ca temeinic înrădăcinat în noi, și anume, bucuria și disciplina practicilor sportive.

Medicina culturii fizice ne învață că un somn reparator se încheie dis-de-dimineață cu o bisquitate exerciții musculare și respiratorii, completate cu duș (rece, în orice caz) sau, după caz, doar cu fricțiunile prosopelor ude și uscate. Asta înseamnă avans la motorul încălzit, adevărată trezire din somn și, — să nu uităm, — evitarea otrăvirilor de modă și plăceri: cafea, tutun, alcool. Ruinând inevitabil inervația vasculară și țesuturile moi, adică, în principal, inima, creierul și ficatul, acest trio fatal devine toxicomanie tot mai exigentă, și culminează cu dormitive seara ori noaptea. A doua zi, motorul va fi agripat: mușchi leneși, mințe vagi, trîncineală, căscat,

mășălăuitor neoboșit, ca și un critic îndrumător, proclamat genial de somniferele timpului, și sincer adept — teoretic — al sporturilor neviolente, încurajînd și patronînd, de pe atunci, începuturile sportului studentesc.

Viața modernă impune sportul, și educația fizică pregătitoare, pentru individ și colectivele sale, întărește organismul și, astfel, îi îmbogățește randamentul afectiv, intelectual și profesional. Cred că e cea mai bună cale de ameliorare a biotipului uman de azi și de mâine, la noi și pretutindeni. Sportul ne deprinde să știm învinge piedici puse de natură, inclusiv firea noastră. Cine fuge de efort nu depune economii la CEC. Cine fuge de greutățile impuse de sport, fuge de victorii asupra lui însuși, dar și asupra solicitărilor familiale, profesionale, civice, internaționale.

Microscopul optic, în contrast de faze, arată neîntreruptă mișcare a coloizilor care compun țesuturile și mediile noastre organice pînă la adînci bătrîneți. Legătura fundamentală a vieții este aceea formă a mișcării adecvate etapei de ciclu vital, corespunzătoare cu menținerea optimă a randamentului per individ și grup. Sincronismul acesta necesită aceeași preocupare despre sănătate precum și despre sportul individual ori colectiv. Aici se vede noul față de vechi, noul promișor de timpuri din ce în ce mai bune.

ZBURĂTORII PE ROTILE

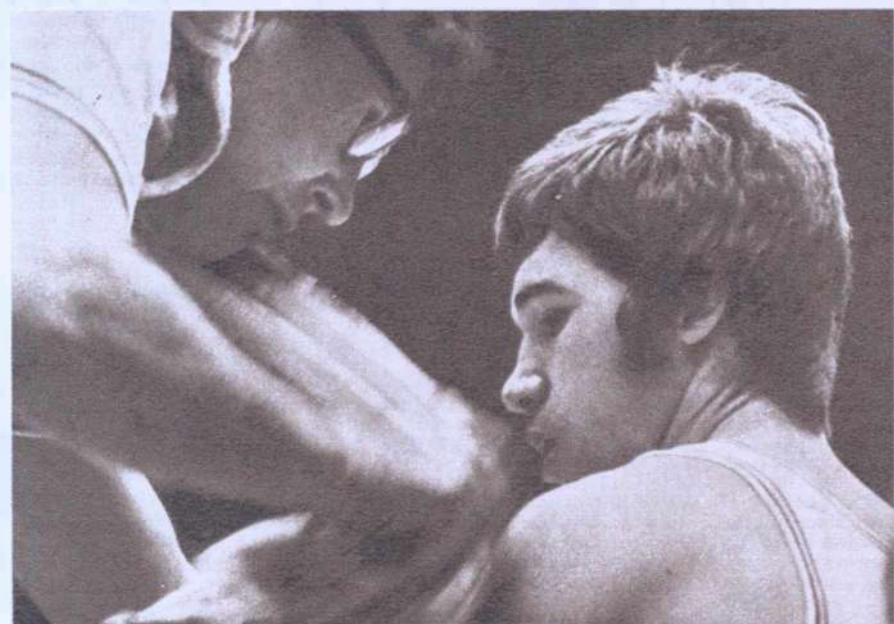

Timp de trei zile, la Sibiu, s-a desfășurat ultimul act al campionatului republican de patinaj pe rotile, o reușită reperi înaintea sezonului de «gheață».

150 de patinatori, evoluînd pe două tipuri de patine (caru linie) au oferit celor prezenți un spectacol atractiv, cu «due palpitate la turnante și în apropierea liniei de sosire».

Sportivii, de la 7 la peste 18 ani, s-au întrecut pe ei în doborînd, în superbe dispute, nu mai puțin de 43 de record naționale, cucerind încă o victorie în marea bătălie cu acele nometrelor.

Pentru cei care nu au fost de față, fotografia de mai sus ilustrează perfect spectaculozitatea acestui sport, redînd o secvență din tîr cursei brașovenului Mihai Maricu, în plină viteză, spre pînă terminus al probei în care a luat startul cu câteva secunde înainte.

OMUL DIN COLȚ

Antrenorul emerit Ion Popa a condus din colțul ringului lupta boxerilor români la cinci ediții ale Jocurilor Olimpice. «Nici o dată nu am asistat la un turneu mai greu ca cel de la München — ne-a declarat experimentatul antrenor. Vă închipuiți ce tristețe pentru un boxer ca Pometcu, de exemplu, ca după trei meciuri victorioase să nu primească nici medalia de bronz...» În imagine, Ion Popa și Gabriel Pometcu.

CAMPIOANA ÎN... HALAT

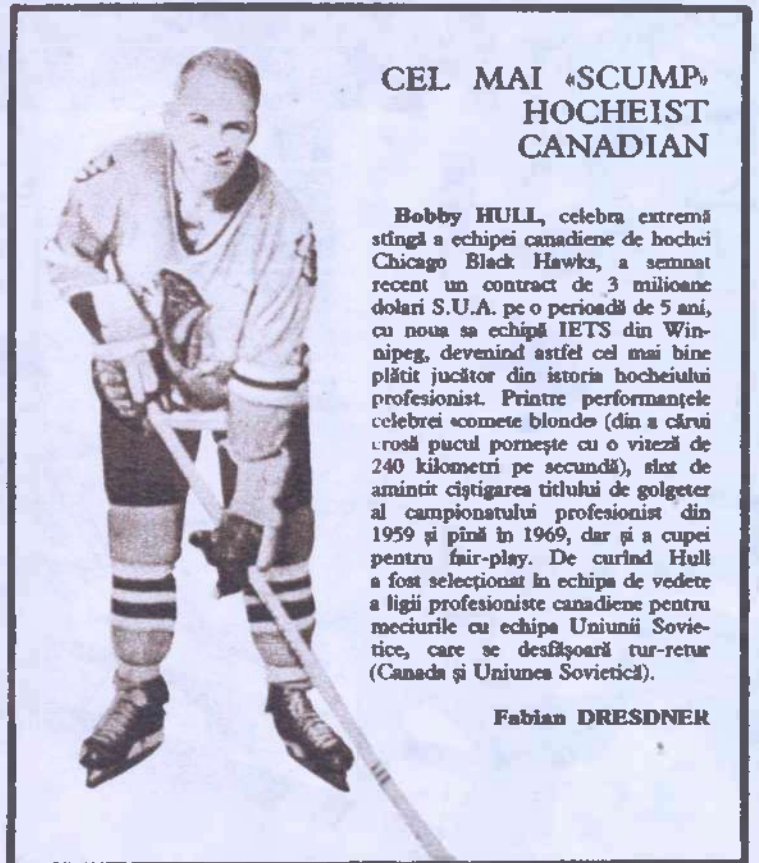
Nu, nu vă speriați, ciclista franceză Geneviève Gambillon, campioană a lumii la recentele întreceri mondiale de la Gap, nu a abandonat activitatea competițională. Pur și simplu ea s-a întors la meseria ei de asistentă medicală într-o clinică de la Gennevilliers. Cu toate acestea, Geneviève a declarat sus și tare că ciclismul rămîne pasiunea vieții ei, ceea ce o determină, de altfel, să-i acorde zilnic... cinci ore! Te poți cu pasiunile?

MERCKX AȘA CUM NU-L CUNOAȘTEM

Iată-l pe marele ciclist belgian într-o postură mai puțin obișnuită pentru noi: în repaus, în mijlocul familiei. Trebuie să știți că celebrul Eddy are în persoana soției și fiicei sale două mari și foarte devotate suportere. De aceea, înaintea fiecărei curse, el primește, cum se vede, cu multă plăcere și răbdare, sfaturile celor două... susținătoare. Iată-o pe micuța Merckx dându-i tătucului un talisman, care, se pare, nu-i... străin în obținerea succeselor a-sului belgian. Cel puțin așa crede domnișoara Merckx...

CEL MAI «SCUMP» HOCHEIST CANADIAN

Bobby HULL, celebra extremă stîngă a echipei canadiene de hochei Chicago Black Hawks, a semnat recent un contract de 3 milioane dolari S.U.A. pe o perioadă de 5 ani, cu noua sa echipă IETS din Winnipeg, devenind astfel cel mai bine plătit jucător din istoria hocheiului profesionist. Printre performanțele celebrei «comete blonde» (din a cărui «rosă pucul pornește cu o viteză de 240 kilometri pe secundă»), sînt de amintit cîștigarea titlului de golgheter al campionatului profesionist din 1959 și pînă în 1969, dar și a cupei pentru fair-play. De curînd Hull a fost selecționat în echipa de vedete a ligii profesionale canadiene pentru meciurile cu echipa Uniunii Sovietice, care se desfășoară tur-retur (Canada și Uniunea Sovietică).

Fabian DRESDNER

ULRIKA ȘI GUNNAR

Iată doi dintre sportivii suedezi care au contribuit la creșterea tezaurului de medalii olimpice al țării lor: Ulrika Knape, campioană la sărituri de la platformă, și Gunnar Larsson, medaliat cu aur după succesul obținut în bazinele olimpice în probele de 200 și 400 m mixt. Unii dintre ziaristi nu s-au sîit să spună că cei doi sportivi și-au făcut cadou medaliile olimpice cu prilejul logodnei. Ceea ce, judecînd după această fotografie, nu pare departe de adevăr...

AUTOGRAF VALOROS

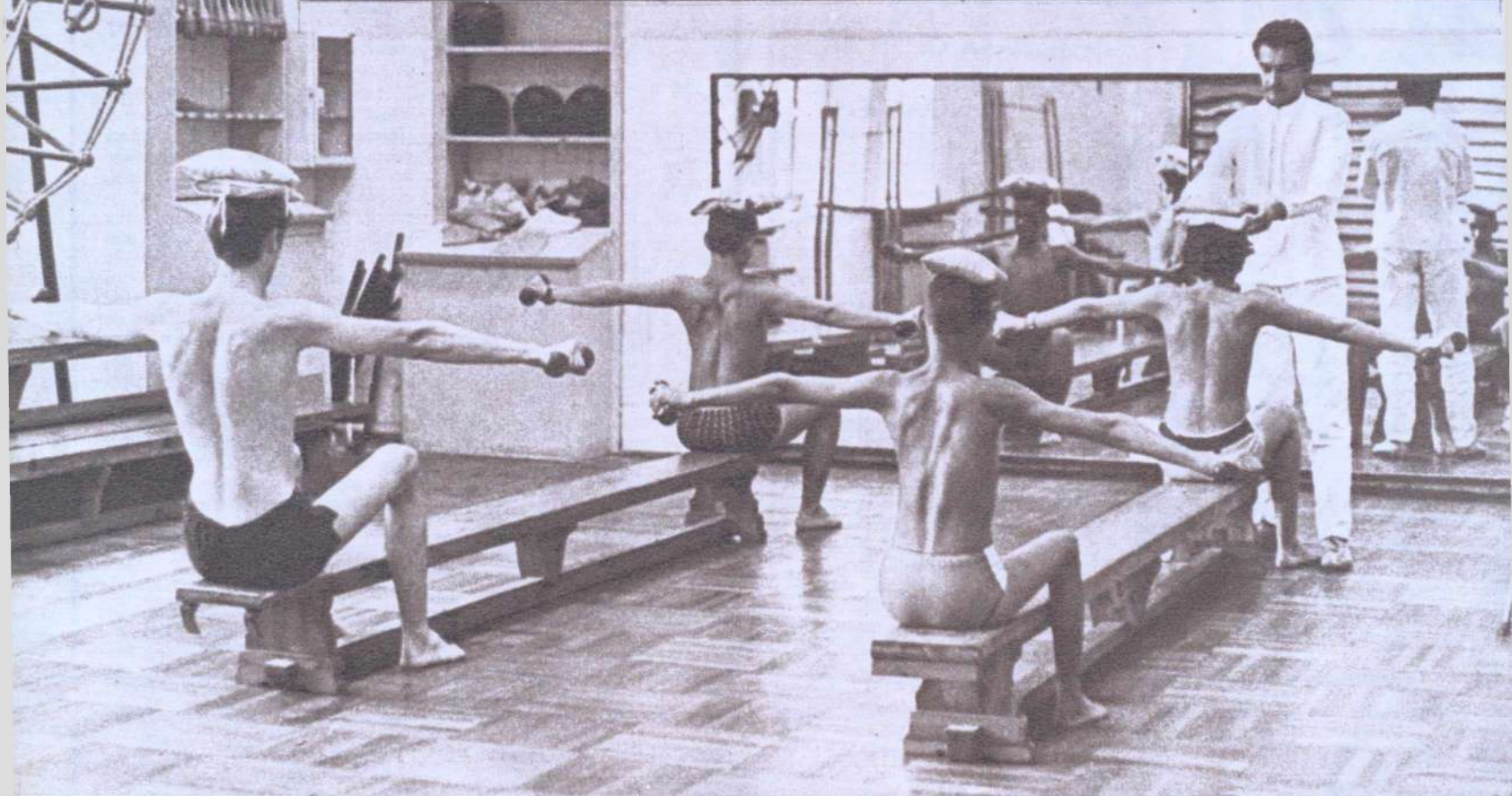
Joe Owens, eroul Jocurilor Olimpice din anul 1936, prezent la această ediție a J.O. ca invitat de onoare al autorilor. Cu acest prilej, Owens a avut marea satisfacție și vadă tradus în limbă germană volumul său de amintiri «Black thoughts». Iată-l pe fostul multiplu campion oferind președintelui Bundestagului, Kai Uwe von Hoffmann, un autograf pe cartea sa.

FAMILIE FERICITĂ

Este laude, cite felicitări nu a primit atleta vest-germană Heide Lindahl pentru cele trei medalii cucerite la J.O. Dar, bineînțeles, unele nu au fost acit de fierbinți ca cele venite din partea tatălui și sorei sale mai mici. Iată întreaga familie a campioanelor olimpice fericită că Heide a reușit să urce pe cea mai înaltă treaptă a podiumului olimpic.

Sănătoși, voinici...

Un exercițiu în grup cu saci de nisip și haltere pentru tratarea cifoscoliozelor.

În București funcționează un Centru de recuperare a copiilor și tinerilor cu deficiențe fizice. Este vorba de Centrul de Recuperare și Fizioterapie nr. 1, pentru copii, de pe lângă Spitalul Central de copii, pe care într-una din zile, vizitându-l, l-am surprins în plină activitate.

Cel mai autorizat interlocutor: profesorul de cultură fizică medicală, Ștefan Ploșoreanu, cadru cu experiență în specialitate, căruia i-am solicitat să ne relateze cîte ceva despre activitatea acestei adevărate școli a sănătății:

— Serviciul de Cultură Fizică Medicală din cadrul Spitalului Central de copii (fost «Grigore Alexandrescu»), care funcționa încă din anul 1953, a devenit prin reorganizarea sanitară inițiată în 1969, Centrul de Recuperare și Fizioterapie nr. 1 pentru copii.

— Care este scopul activității acestui centru?

— Activitatea noastră are ca obiectiv recuperare copiilor și tinerilor cu deficiențe fizice, prin aceasta înțelegîndu-se, nu numai redarea stării de sănătate la limitele normale,

ci chiar creșterea potențialului biologic și a resurselor de energie ale organismului acestor copii și tineri, astfel încît, încadrarea lor în societate să se facă la modul normal, aptitudinea lor pentru activitățile impuse de viață să fie aceeași cu cea a tinerilor cu un fizic obișnuit, de la aceasta făcînd excepție numai cel afectat de deficiențe cu un grad ridicat.

— În ce condiții funcționează Centrul dv. de Recuperare, pentru a-și realiza scopul?

— Realizarea eficienței menționate este posibilă datorită dotării și

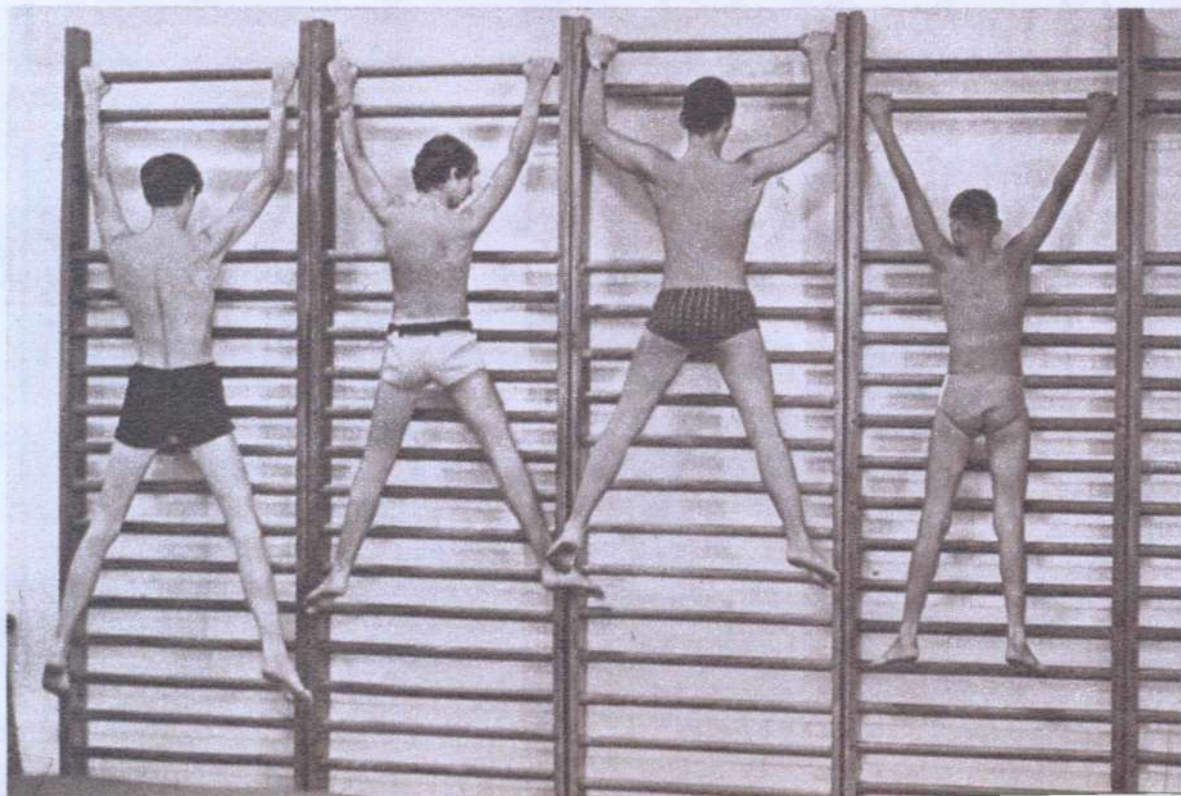
organizării noastre pe mai multe compartimente, în cadrul unor specialități, cum ar fi: gimnastică medicală, masaj, fizioterapie (electroterapie și hidroterapie), toate completate de aportul unui micro-complex exterior (bazin de înot pentru copii, teren de volei, coșuri de baschet, peluză cu nisip și peluză verde, mică pistă de alergare), destinat activității de călire a organismului cu ajutorul agenților fizici (soare, aer, apă, mișcare). Ca spații pentru tratamentele specifice, de interior, Centrul posedă două săli de gimnastică medicală, un cabinet medical, o sală de masaj, o sală cu aparate pentru elongații, o sală de hidroterapie cu bazin în «trellă» și instalație de duș-masaj, și masaj sub acvar, o sală pentru electroterapie, vestiare și dușuri pentru pacienți și însoțitori. Centrul dispune de doi medici de specialitate, cinci profesori de cultură fizică medicală, trei asistenți medicali, o soră medicală, două maseuze. Majoritatea acestora au experiență activînd de mulți ani.

În aceste condiții — care totuși nu sînt optime în raport cu necesitățile — în Centrul nostru se desfășoară o activitate complexă, aplicîndu-se, în mod coordonat, tratamente de specialitate cu proceduri asociate (de exemplu: gimnastică medicală și masaj sau gimnastică medicală și o procedură de electroterapie etc.), fapt care contribuie la sporirea gradului de eficiență a tratamentelor de recuperare.

Prin rezultatele pozitive obținute în decursul anilor, actualul centru și-a câștigat un merit prestigiu atât în Capitală cît și în țară. De altfel, el a fost și este mereu vizitat de personalități medicale din alte țări.

Colaborarea permanentă cu clinicile spitalului, în special cu cea de chirurgie-ortopedie, cu policlinica spitalului, cu Centrul de Cardiologie și Reumatologie infantilă, cu alte unități sanitare de pediatrie

Scara fixată ajută la îndreptarea coloanei vertebrale.

Pentru
sănătatea
și
frumusețea
dumneavoastră

din București, a condus la lărgirea permanentă a ariei sale de activitate.

Pentru ilustrarea celor arătate mai sus, am ascultat și impresiile unor tineri «pacienți». Iată-le redat pe scurt:

Ioana Popescu — 18 ani, cl. XII-a Liceul Spiru Haret: «Frecventez acest centru de 5 ani. Am venit aici pentru că aveam scolioză și platfus. Eram mică, grasă și obeșeam foarte repede, mai ales când stăteam mult în picioare. La recomandarea dr. Strugurescu am purtat pantofi cu susținătoare plantară și în urma unor exerciții adecvate mi s-au corectat aceste defecte. Mă simt acum foarte bine în urma lecțiilor de gimnastică și sint hotărâtă să le practic în continuare».

Nausica Paulopol — 9 ani, cl. III-a Liceul german: «Vin aici de la 4 ani. Îmi plac foarte mult exercițiile și am mulți prieteni. Pot să spun că am crescut aici și de aceea mă simt mai bine chiar decât acasă. După orele de gimnastică sint înviorată, fericită. Și părinții mei sint mulțumiți și vor să vin în continuare».

Centrul de Recuperare și Fizioterapie nr. 1 pentru copii — centru model — reprezintă una din formele multiple care ilustrează practicarea sportului în slujba sănătății.

Violeta VOICAN

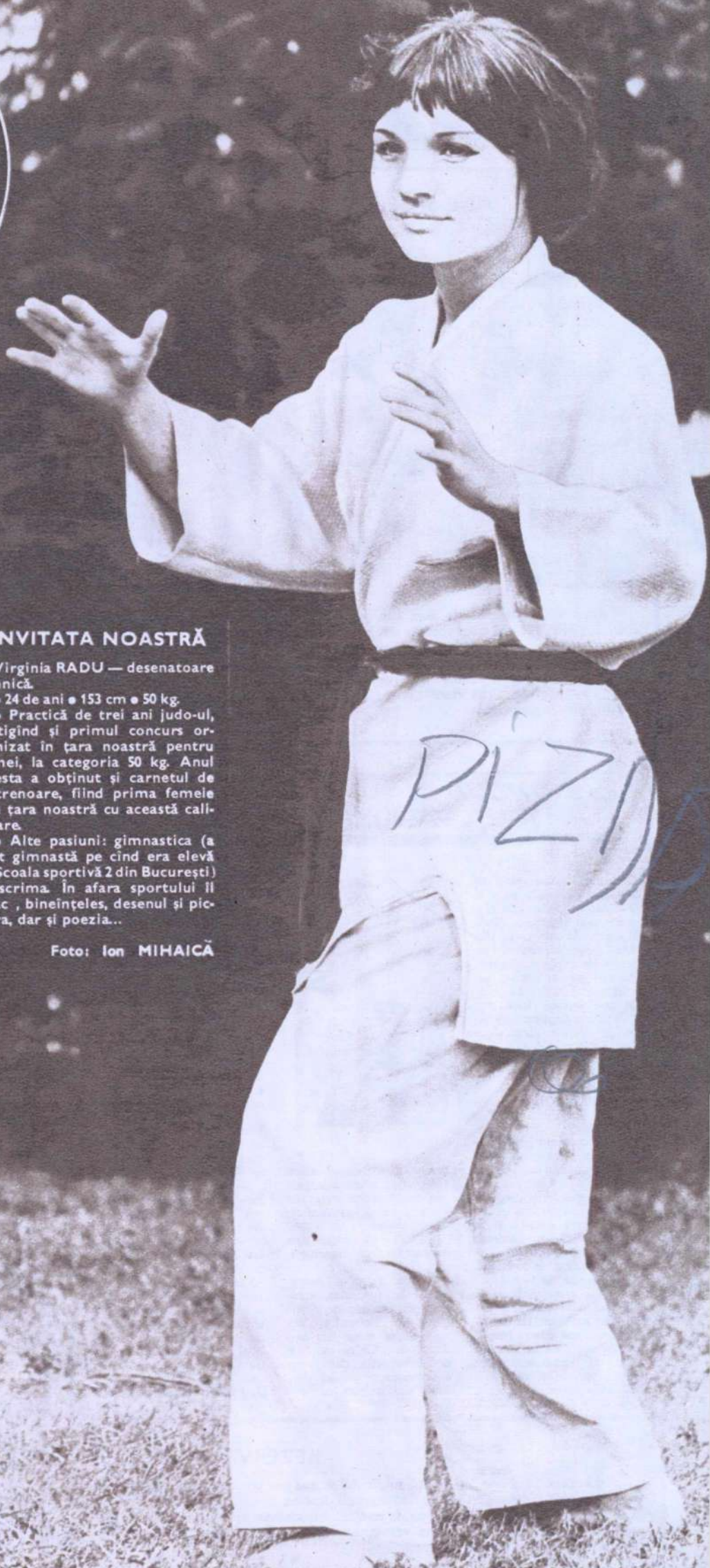
Căpăstrul «Glisson», unul dintre mijloacele prin care se tratează cu bune rezultate scolioza.

INVITATA NOASTRĂ

Virginia RADU — desenatoare tehnică.

- 24 de ani • 153 cm • 50 kg.
- Practică de trei ani judo-ul, câștigând și primul concurs organizat în țara noastră pentru femei, la categoria 50 kg. Anul acesta a obținut și carnetul de antrenore, fiind prima femeie din țara noastră cu această calificare.
- Alte pasiuni: gimnastica (a fost gimnastă pe când era elevă la Școala sportivă 2 din București) și scrima. În afara sportului îi plac, bineînțeles, desenul și pictura, dar și poezia...

Foto: Ion MIHAICĂ

DE ȘASE ORI LA J.O.!

Aruncătoarea noastră de disc, **Lia Manoliu**, deține un record greu de bătut chiar și pentru cei mai mari sportivi din lume: are la activ șase participări la Jocurile Olimpice. Fosta campioană olimpică și-a încercat șansa și la ediția müncheneză a J.O., dar, din nefericire, fără succes. Iată-o pe Lia în Satul olimpic într-un grup de sportivi români, pentru ultima dată în calitate de participantă la J.O. Mai pot fi recunoscuți în fotografie Elena Vintilă, Ileana Silai și membrul echipei noastre de handbal, celebrul Gheorghe Gruia.

Sportul A DOUA PASIUNE

Vasile Lucian

Vasile Lucian este, de un sfert de veac, actor al Teatrului «Constantin Nothar» din București. Mulți îl confundă cu vărul său, Ion Lucian, directorul Teatrului de copii și tineret. Aceeași vervă, aceeași inteligență la ambii Lucieni. Și cam aceeași vîrstă...

Vasile a debutat alături de Gr. Vasiliu-Birlic și de Ion Talianu. Astăzi, numele lui Vasile Lucian nu lipsește de pe afișele teatrului condus de autorul dramatic Horia Lovinescu.

— Vasile, știu că în paralel cu interpretatul de teatru, ai fost și un fervent practicant al sportului. Îar astăzi, în afara jocului de pe scena din Boulevardul Magheru, te văd ca spectator nelipsit și în tribunele de la Giulești, Republicii, «23 August», Dinamo și chiar de la Regie, la meciurile de fotbal...

— Nu greșești. În tinerețe am jucat volei, ca să-mi mențin suplețea. Iar acum, pentru a mă păstra mereu tînăr, respir cu nesăț aerul tonic al stadioanelor cu miros de iarbă crudă și cu entuziasmul mereu

proaspăt al suporterilor. Iar pentru a mă afla permanent, în voce, strig, din toată puterea plămînilor: «Hai, Steaua!»

— Crezi că sportul este necesar tuturor oamenilor, inclusiv actorilor?

— Da. Tuturor oamenilor, dar mai ales, actorilor. Pe scenă, pînă și voluminosul Falstaff are nevoie să se miște cît mai dezinvolt. Ce ne-am face noi, interpreții, dacă n-am avea mișcarea scenică perfect sincronizată cu vor-

bele rostite, dacă n-am ști în piesele romantice să încrucim spada sau în cele moderne să mimăm un upercuit dat pretinsului adversar? Noi nu putem fi înlocuiți pe scenă de cascadori, ca actorii de film pe platou...

Dacă muncitorul manual își dezvoltă mușchii la banc, la strung sau la furnale, ceilalți muncitori intelectuali sînt datori să completeze efortul cerebral cu mișcarea fizică organizată.

— Spre ce echipă de interpreți de pe marea scenă de gazon se îndreaptă opțiunea artistului dramatic Vasile Lucian?

— Am spus-o mai înainte: Steaua. Este echipa cea mai disciplinată și cea mai constantă.

— Crezi că echipa ta favorită se va ridica la un nivel mai înalt în cel de-al 55-lea campionat al Diviziei A de fotbal?

— Da, sînt convins pentru că băieții de la Steaua nu privesc stelele numai pînă la orizont, ci și dincolo de acesta.

D. MORARU-SLIVNA

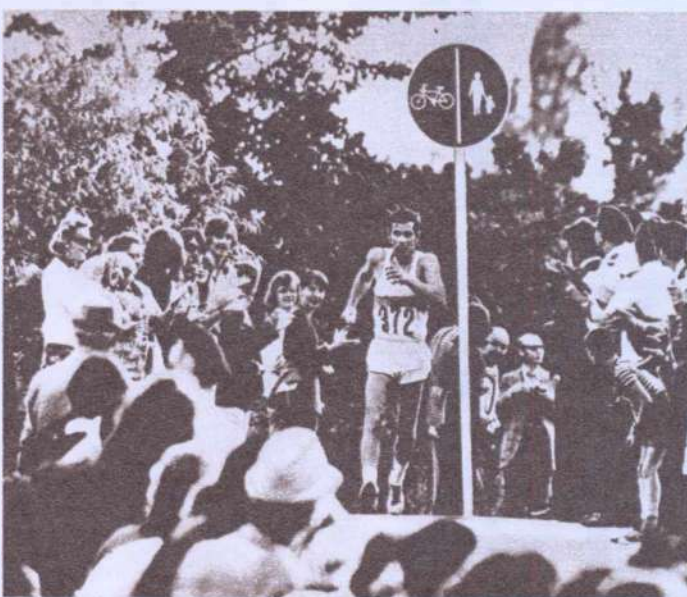

MOMENT EMOȚIONANT

Unul dintre cele mai emoționante momente din timpul Jocurilor Olimpiade a fost acela în care învingătorul maratonului olimpic de la Roma (1960) și (1964), celebrul **Bikila Abebe**, și-a făcut apariția pe stadionul din Munchen. Se știe că fostul soldat din garda etiopiană, victimă a unui accident de auto este paralizat acum de ambele picioare. Bikila s-a numărat printre invitații de onoare la J.O. de la Munchen.

VÎNĂTORII DE AUTOGRAFE

Marii campioni ai Jocurilor Olimpice de la Munchen au fost în permanență solicitați de vînători de autografe. Cei mai aprigi colecționari s-au dovedit a fi copiii. Aceștia... pîneau în înțereșurile satului olimpic și cînd unul dintre medaliați era reperat, cu greu mai putea scăpa. Iată-l pe unul dintre excelenții gimnaști japonezi, Kato, răspunzînd cu plăcere asaltului micilor vînători de autografe.

REZERVAT PIETONILOR

În acest secol al domniei zeului-automobil se mai pot vedea rarissime semne de circulație, cum e cel din fotografie, care dau drepturi depline, pe anumite artere, doar cicliștilor și pietonilor. Vă prezentăm un grup de cetățeni münchenezi aplaudindu-l pe cel mai formidabil... pieton din lume, atletul vest-german **Bernd Kannenberg**, campion olimpic în proba de 50 km marș.

I TOTUȘI A CÎȘTIGAT CURSA...

Spectaculozitatea cursei olimpice de 10 000 m a crescut considerabil pe ista de la München datorită unui accident. Finlandezul Lasse Viren s-a im-
 edicat, antrenându-l în cădere și pe medaliatul cu aur din Mexic, Gammoudi.
 e părea că cei doi au pierdut contactul cu plutonul fruntaș. Dar în timp ce tuni-
 anul a abandonat, Viren a continuat lupta, ajungînd plutonul din față și cîști-
 înd entuziasmat în final, cu record mondial.

NOBLEȚEA OBLIGĂ...

Echipa de cîlărie a Marii Britanii nu s-a dezmințit nici la ultima Olimpiadă,
 păstrînd tradiția și cucerind două medalii de aur pentru culorile engleze. Desigur,
 cunosătorii se așteptau ca din echipa britanică să facă parte și Prințesa Anne,
 fiica reginei Angliei. Dar accidentul calului său preferat, Double, a determinat-o,
 în ultimul moment, să renunțe. Ceea ce n-a împiedicat-o să fie prezentă la marile
 întreceri de la München în chip de spectatoare. Iată-o aici, fără ranchiună, grîbin-
 du-se să-i felicite pe doi dintre componenții echipei engleze Mark Phillips și
 Mary Gordon-Watson, campioni olimpici. Noblesse oblige...

PREVEDERE TARDIVĂ

Se pare că hocheiul pe iarbă nu este un sport lipsit de pericole. La această concluzie a ajuns și jucătorul mexican Huscuji Enrique, care și-a pus pe față o mască protec-
 toare. Numai că această inițiativă a fost luată cu o... mică întârziere: după un meci în care mingea i-a strivit nasul. De unde se poate vedea că dictonul «Nici o dată nu-i prea trziu» are și excepții...

COMODITATE

Se știe că înainte de a intra în concurs, atletii fac mișcări de încălzire, pentru a putea porni în întrecere cu toate capacitățile lor fizice. Iată, însă, că unul dintre sportivi a găsit o metodă originală de a se încălzi fără cel mai mic efort fizic. O comoditate care, desigur, nu putea scăpa atenției fotoreporterilor. Păcat că nu cunoaștem și numele atletului ce se încălzește sub această... plapumă, pentru a ști dacă a realizat cumva un rezultat bun, sau nu.

Numeroși au fost cei care, din diferite colțuri ale lumii, și-au propus să ajungă în orașul Jocurilor Olimpice cu mijloace de locomoție care mai de care mai originale. Unii au venit pe jos, alții pe biciclete etc. Elvețianul Heinrich Schmid a fost mai original. El a parcurs drumul din localitatea St. Margarethen pînă la München cu ajutorul patinelor cu roțile. Iată-l fericit după ce a ajuns la destinație, pe stadionul olimpic.

UN SPECTATOR CELEBRU

Jocurile Olimpice au constituit o tentativă irealizabilă chiar și pentru oșii sporturilor necuprinse în programul olimpic. Iată-l în centrul imaginii pe celebrul automobilist Jackie Stewart. Părea pe care o ține în mînă să ajute să asigure în care dintre disciplinele sportive a ales cel mai mult: tir. Regat să-și explice poziția pentru întrecerile de pe poliigon, Stewart a spus: «Tirul seamănă într-o oarecare măsură cu automobilismul. Și unul și celălalt nu pot fi practicate dech de oameni cu nervi de oțel.»

PE PATINE PÎNĂ LA MÜNCHEN

A XX-a OLIMPIADĂ în MEDALII și PUNCTE

PUBLICĂM CLASAMENTUL NEOFICIAL — PE MEDALII, PE LOCURI ȘI PE PUNCTE — AL CELEI DE A XX-A EDIȚII A JOCURILOR OLIMPICE DE LA MÜNCHEN, PENTRU A ÎNLESNI CITITORILOR NOȘTRI O VEDERE DE ANSAMBLU A REPARTIZĂRII FORTELOR SPORTIVE PE MERIDIANELE GLOBULUI PĂMÎNTESC, LA ORA ACTUALĂ.

	AUR	ARGINT	BRONZ	LOCUL IV	LOCUL V	LOCUL VI	PUNCTE
1. U.R.S.S.	50	27	22	16	20	9	667
2. S.U.A.	33	31	30	28	21	7	638
3. R.D.G.	20	23	23	22	22	24	475,5
4. R.F.G.	13	11	16	16	20	13	306,5
5. Japonia	13	8	8	10	9	5	213
6. Australia	8	7	2	7	4	7	134
7. Polonia	7	5	9	7	8	12	150
8. Ungaria	6	13	16	9	8	9	220,5
9. Bulgaria	6	10	5	8	2	3	143
10. Italia	5	3	10	6	2	4	116
11. Suedia	4	6	6	4	4	9	110
12. M. Britania	4	5	9	5	7	7	122,5
13. ROMÂNIA	3	6	7	4	8	8	115
14. Finlanda	3	1	4	3	1	6	59
15. Cuba	3	1	4	1	2	3	51
16. Olanda	3	1	1	2	3	4	46
17. Franța	2	4	7	5	2	3	81,5
18. Cehoslovacia	2	4	2	5	5	6	73
19. Kenya	2	3	4	2	1	1	53
20. Iugoslavia	2	1	2	2	5	1	42,5
21. Norvegia	2	1	1	1	2	2	32
22. Noua Zeelandă	1	1	1	1	1	2	23
23. Uganda	1	1	—	—	—	—	12
24. R.P.D. Coreeană	1	—	3	—	—	2	20,5
25. Danemarca	1	—	—	2	—	1	14
26. Elveția	—	3	—	2	1	3	25
27. Canada	—	2	3	1	5	7	39,5
28. Belgia	—	2	1	2	1	2	24
29. Iran	—	2	1	1	4	1	23,5
30. Coreea de Sud	—	2	—	1	—	—	13
31. Mongolia	—	2	—	1	—	—	12,5
32. Grecia	—	2	—	—	1	—	12
33. Austria	—	1	2	1	1	1	18
34. Columbia	—	1	2	—	—	—	12
35. Turcia	—	1	—	2	—	1	11
36. Mexic	—	1	—	—	1	—	7
37-40. Argentina	—	1	—	—	—	—	5
Liban	—	1	—	—	—	—	5
Pakistan	—	1	—	—	—	—	5
Tunisia	—	1	—	—	—	—	5
41. Brazilia	—	—	2	3	1	2	20,5
42. Spania	—	—	2	1	1	—	12,5
43. Etiopia	—	—	2	1	—	—	8
44. India	—	—	1	2	—	—	10
45. Ghana	—	—	1	1	—	1	7,5
46. Jamaica	—	—	1	—	1	—	6
47. Nigeria	—	—	1	—	—	—	3,5
48. Niger	—	—	1	—	—	—	3,5
49. Ecuador	—	—	—	1	—	—	3
50-51. Porto Rico	—	—	—	—	—	2	2
Birmania	—	—	—	—	1	—	2
52-53. Senegal	—	—	—	—	—	1	1
Portugalia	—	—	—	—	—	1	1

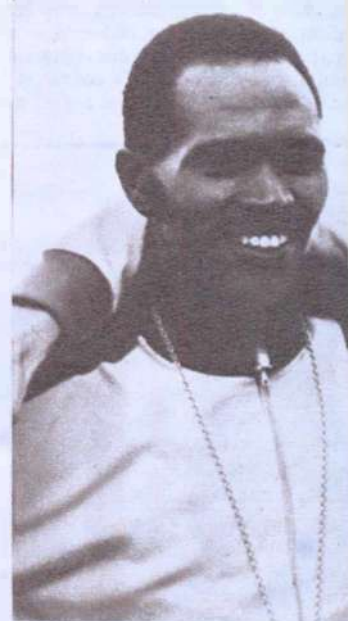
La revederea MÜNCHEN Bună dimineața MON

Scriam, stimați cititori, în ultimul număr al revistei dinaintea Jocurilor Olimpice, că lupta pentru înfruntare în clasamentele neoficiale pe medalii și puncte se va da, ca de obicei, între cei doi «mari» ai sportului mondial, U.R.S.S. și S.U.A.

Spuneam atunci că sovieticii apar printre favoriți în majoritatea disciplinelor olimpice, în timp ce americanii au două atuuri majore: înotul și atletismul.

Ce arată clasamentul alăturat, tabloul fidel al celor 16 zile de pasionante întreceri?

În timp ce sovieticii au respectat — ba au depășit, chiar — prezviunile, ocupând primul loc în toate cele trei clasamente posibile, pe puncte, număr total de medalii și numărul medaliilor de aur, echipa americană a avut o serie însemnată de rateuri, în special la atletism, obținând numărul scontat de medalii și titluri numai la înot. Diferența cea mai evidentă dintre cele două echipe este înregistrată chiar în clasamentul (care pentru americani este mai semnificativ) medaliilor de aur, unde echipa sovietică a stabilit un adevărat record olimpic, câștigând 50 de titluri, adică mai mult de un sfert din totalul celor decernate. Spiritul caracteristic întregii delegații a sportivilor sovietici este ilustrat cel mai bine de finalul probei de canoe dublu, în care cei doi componenți ai bărcii câștigătoare au terminat complet

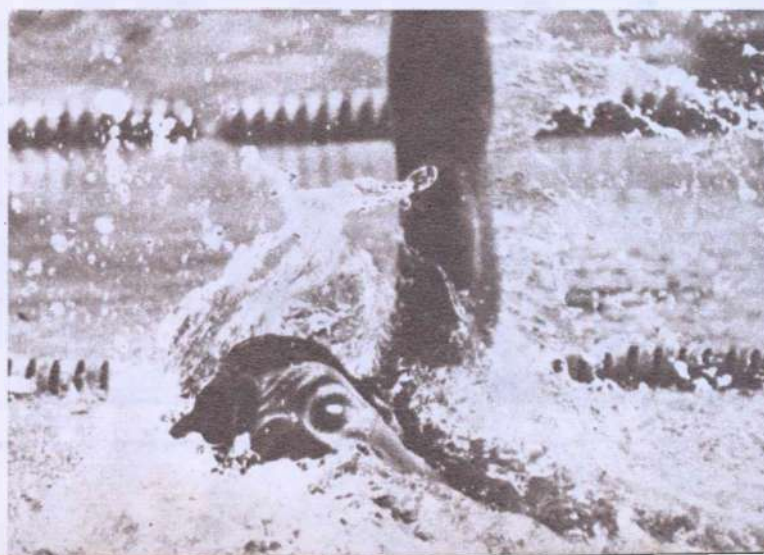

Kipchoge KEINO n-a mai câștigat proba de 1 500 m, cu toate că adversarul de care se temea, Jim Ryun, nu s-a aflat în cursă. El s-a revanșat însă cu brio la 3000 m obstacole. Atletii africani au devenit o adevărată forță sportivă în arena internațională.

epuizați cursa rezistând totuși extraordinarului finis al lui Patzaichin și Covaliov.

Americanii au condus până după încheierea întrecerii de înot, fiind apoi depășiiți clar, sfârșitul Jocurilor făcându-le un gust amar. Atletismul, sport în care altă dată ei obțineau peste o du-

Roland MATTHES—campion olimpic în probele spate—unul dintre excepționalii sportivi produși de sistemul de educație fizică din R.D.Germană.

EN!

ta, EAL!

Valeri BORZOV, regele sprintului mondial, este felicitat de secundul său, Robert Taylor, singurul american din finala probei de 100 m.

zină de titluri — la Ciudad de Mexico, 15 — nu le-a adus la München decât 6 medalii de aur, cea mai slabă recoltă din istoria participării S.U.A. la Jocurile Olimpice. De remarcat că la atletism americanii au fost învinși nu numai de U.R.S.S. (9 titluri), ci și de R.D.Germană (7 titluri), pierzând probe pe care odinioară și le adjudecau cu regularitate: 100 m, 200 m, 400 m, disc, greutate. Mai mult, ei au cedat două titluri pe care le cuceriseră întotdeauna: unul la atletism — săritura cu prăjina — și celălalt, la care țineau poate cel mai mult, la baschet, sport în care nu numai că obținuseră de fiecare dată primul loc, dar nu pierduseră pînă la finala de la München nici un joc! Numărul — totuși mare — de medalii și puncte este explicat de potențialul sportiv ridicat pe care S.U.A. îl au. Deficiențele de selecție, de pregătire și organizare a sportului se reflectă în cele 17 medalii de aur care îi despart de sovietici.

Olimpiada de la München a încununat excepționalul progres sportiv înregistrat pe toate planurile în ultimii ani de R.D.Germană, sportivii acestei țări aflându-se printre protagoniștii la toate sporturile la care au participat.

Prezente notabile în truntea clasamentului alăturat: R.F. a Germaniei — peste plan, ținând seama de începutul de sezon, apare (bilanțul athletic —, Ungaria — deși numărul titlurilor este totuși mai mic ca de obicei —, Japonia — datorită excepționalilor săi gimnaști — acrobați —, Australia — grație lui Shane Gould și a altor 4—5 adolescenți înotători, dar, surprinzător, fără nici un titlu la atletism —, Polonia, și, apariție inedită și spectaculoasă, Bulgaria, care a cîștigat la München 12 medalii mai mult ca la Ciudad de Mexico.

În regres față de ediția trecută a J.O. se află, dintre toate țările cu tradiție sportivă, Franța și Cehoslovacia, în timp ce Mexicul (9 medalii, dintre care 3 de aur în 1968) a demonstrat ce mult înseamnă să organizezi Olimpiada, coborînd acum ver-

tiginos în subsolul clasamentului. Clasament în care figurează mai puțin de jumătate din țările participante.

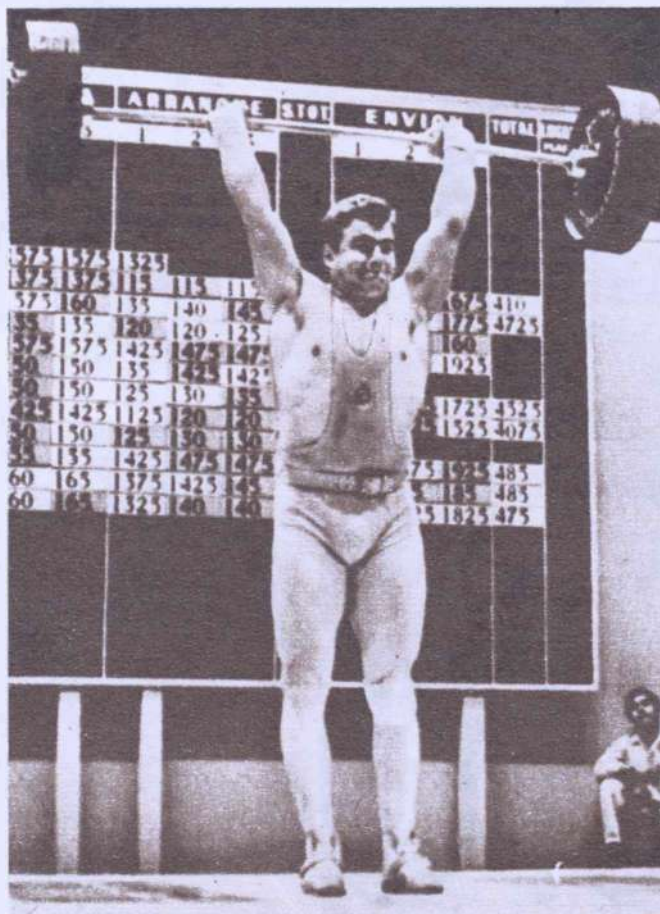
În condițiile extraordinare de dispuțe de la München, poziția sportului românesc, poziție asemănătoare cu cea de la prece-

denta Olimpiadă este meritorie. Cele 14,5 puncte obținute peste ediția mexicană și totalul de 16 medalii compensează, credem, cele 3 sutimi de secundă care la canoe ne-au despărțit de o a patra medalie de aur.

Pentru ca medaliiile noastre

să fie peste patru ani, la Montreal, mai multe și mai strălucitoare este nevoie de o muncă asiduă, al cărui început vrem să credem că a coincis chiar cu sfîrșitul întrecerilor de la München.

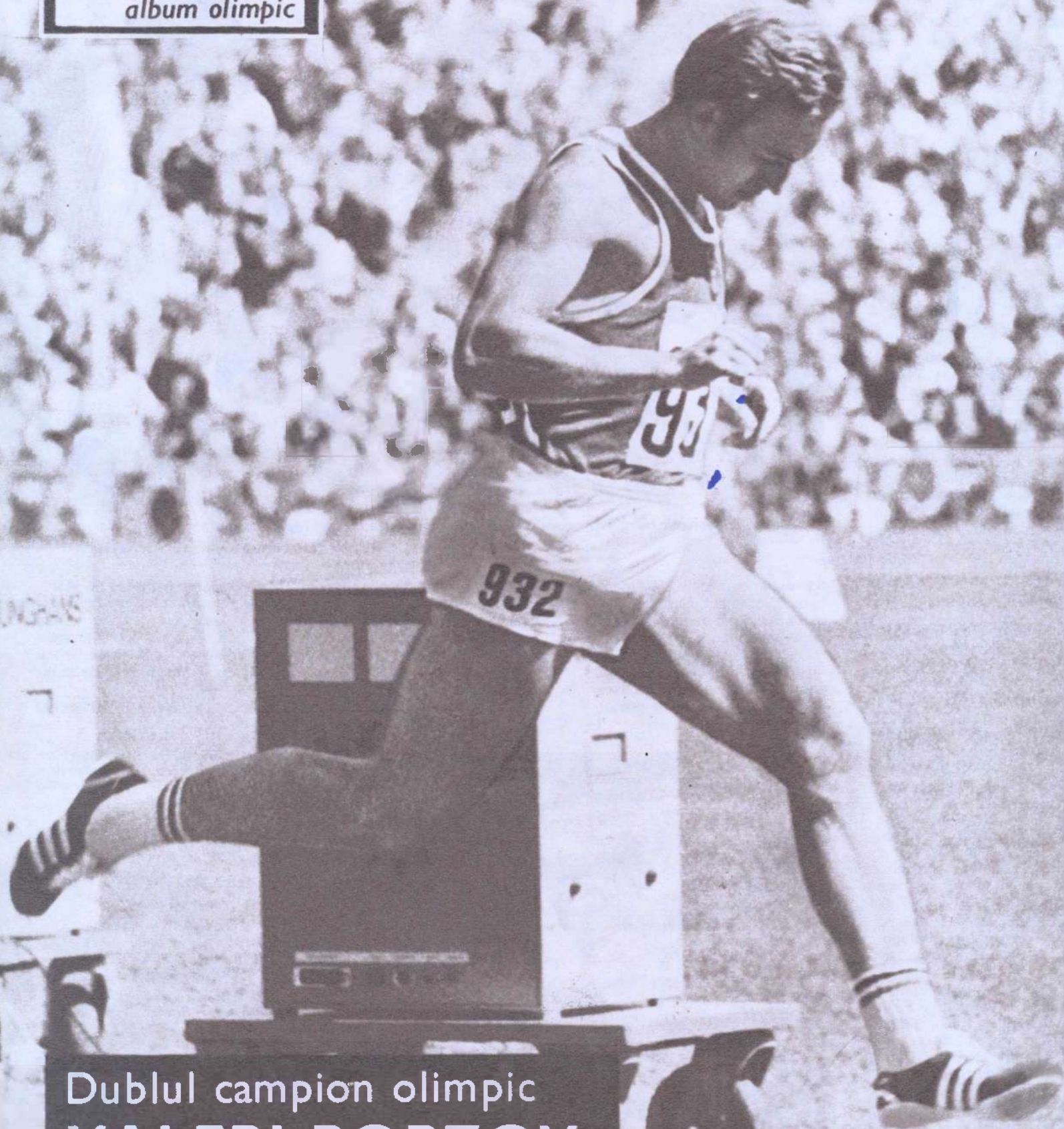
Vladimir MORARU

Ian TALTS — sportivul care la fiecare concurs aduce medalii prețioase echipei sovietice.

Performanța lui Mark SPITZ — 7 probe — 7 titluri olimpice — 7 recorduri mondiale — îl desemnează fără îndoială, pe înolătorul californian drept eroul acestei ediții a Jocurilor Olimpice.

Dublul campion olimpic
VALERI BORZOV
(U.R.S.S.)

100 m — 10,1 și 200 m — 20,0
domină sprintul mondial din
anul 1969, dată de la care
n-a mai cunoscut înfrîngerea!